

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΑ' . . .

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΒΑΤΟ, 23 ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ 1913

ΑΡΙΘΜΟΣ 503

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α. 'Επιθεώρηση.
ΘΡΑΚΙΚΟΣ. 'Από τὸ Βουργαροπαιτημένο Ἑλληνισμό.
Δ. Ν. Δυὸ γράμματα.
ΔΗΜΟΣ ΝΗΣΙΩΤΗΣ. 'Ο Ἐθνικός μας Ὑμνος.
Ο ΝΟΥΜΑΣ. Δήλωση.
ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ. Εἰσόδια.
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. 'Ο «Ἀρχισυντάχτης» (συνέχεια).
ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Γιά τὴν ἐκλογή τοῦ παπᾶ.
ΤΑΡΚΙΝΙΟΣ. ; ; ;
Θ. ΤΡΙΚΟΓΑΙΔΗΣ. 'Ο Ἐθνικός μας Ὑμνος (εἰκόνα).
Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ. — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΕΙΣΟΔΙΑ (*)

'Αλόγων ποδοβολητό, ἄξιος ρυθμὸς στὴς χαρραγῆς τῆ
[δόξα,
Σὰν ποταμὸς ποῦ ἐφρούσκωσε καὶ σπάει τῶν γεφυ-
[ρῶν τὰ τόξα,
Περνάει. Πλατὺ παλμὸν ἔχουνε τᾶστρα
Στὸν ὄρθρο τὸ λευκότατο, πᾶνον ἀπ' τὰ ἔρμα κάστρα.
(Μπροστὰ ἀπ' τῶν Γιάννεων τὴν Πύλη σιεῖς σαλεύουν.
Μ' ἄλλαγαμὸν ἀμίλητο πληθαίνουν.
'Ενας γέροντας ἱερέας σκεῖ τὸ πλῆθος, γονατίζει καὶ
φιλεῖ τὸ χῶμα, ἔπειτα ἀκουμπάει τ' αὐτὶ στὴ γῆ. Μουρ-
μουρίζει, σὰ σὲ προσευχή.

— Τοὺς ἀκούω κατεβαίνουν, κατεβαίνουν!
(Σηκώνεται καὶ ξαναλέει ὀλόγυρά του, ὑψώνοντας τὰ
χέρια ὀλότρεμα.
— Τοὺς ἀκούω κατεβαίνουν, κατεβαίνουν!
(Στὴ χυμῆνη βοῇ ἀκούγονται λυγροί, βαθιὰ ἀναφυλλη-
τά. Βαθὺ τὸ κλάμα βουίζει στὰ μηλίγγια τῶν ἀντρῶν, κυ-
λάει σὰ βροχὴ ἀπὸ τὰ μάτια τᾶστείρευτα τῶν γυναικῶν.
Σιγὰ-σιγὰ ξεφεγγεῖ. Οἱ σιεῖς χωρίζουν. Ἄντρες, γυναί-

(*) Τὸν ὄρατο τίτλο ἔδωκε στὸ ποίημα ὁ φίλος μου
Καμπάνης, σὰν τοῦ τὸ πρωτοδιάβασα στὴν Κηφισιά. Τὸ
ποίημα γράφτηκε τὴ μέρα ποῦ μπῆκε ὁ τότε Διάδοχος στὰ
Γιάννενα. Ἐδόθηκε νὰ τυπωθῆ, ἀλλὰ τὸ χειρόγραφο χά-
θηκε. Μ' ὄλο ποῦ τοῦ λείπει ὁ συγχρονισμὸς, τὸ δημο-
σιεύω τώρα.

κες καὶ παιδιά, προσδοκᾶν τὸν ἐρχομὸ τῶν ἐλευθερωτῶν.
Οἱ καλπασμοὶ ζυγόνουν. Ἐάφνου ὁ Ἥλιος ἀναβράει, με-
γάλος ἄγγελος θαμπωτικός, χτυπώντας τὶς φτεροῦγαις του
γιὰ νὰ ὑψωθεῖ πάνω ἀπὸ κάμπους καὶ βουνά. Ὀμίος ὁ
'Αρχάγγελος, ποῦ ἐκύλισε τὴν πλάκα τοῦ μνημεῖου, φαν-
τάζει στὰ βρεμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα πρόσωπα, σὰ σὲ φύλλα
ἀπ' ἀγνή δροσιά).

Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΙΕΡΕΑΣ.

— Πάσχα, Κυρίου Πάσχα!
ΜΙΑ ΦΩΝΗ ἀπ' ὅλα τὰ στήθη.
— Χριστὸς Ἀνέστη! Κύριος Ἀνέστη!
(Τὸ πλῆθος ἀγκαλιάζεται καὶ δίνει τὸ ἀναστάσιμο φι-
λί. Ὁ ἥλιος φωτᾶει τὰ Γιάννενα, σὰν κοιμητήριον π' ἄ-
δειασε ἀπὸ τοὺς νεκρούς).

Μακριὰ βροντᾶει μιὰ κανονιά· καὶ ἀπὸ τὰ βύθη πέρα,
'Εφτάδιπλος ἀπλώνεται ὁ παλμὸς τοῦ Θεοῦ ἀέρα
Τοῦ ἀεροπλάνου· ὡσὰ μελίσιμα μύρια,
Μάγιο βαθὺ ἀνοιξιάντικο, βογγάει ἡ νικητήρια
'Αχώ, μιᾶς Δόξας μουσικῆ πλημμύρα.
Περνάει γοργό, σὰ φτερωμένη Λύρα
Τοῦ ἀλαφρώμενου ἀνθρώπου, γιὰ ν' ἀνοίξει
Στοὺς οὐρανοὺς τῆς Ἀρμονίας τὴ θύρα!

(Ἐάφνου σ' ἓνα ὕψωμα καθάλλα φαίνεται τὸ Βασιλό-
πουλο. Τοῦ συγκερνᾶει τὴν ὄψη, σφυροχτυπημένη ἀπὸ τὸν
ἀλλεπάλληλο παλμὸ τῆς Νίκης, τὸ θαυμαστὸ χαμόγελο,
ποῦ εἶναι χυμένο στὶς μορφῆς τῶν Ὀλυμπιονικῶν, τῶν Ἡ-
ρώων, τῶν Ποιητῶν. Θερμὸς κ' ἐλεύθερος ὅσο ποτὲ, εἶναι
ὁ πρωῖνός ἀέρας ποῦ ἀναπνέει. Τὰ χεῖλη μισανοίγονται ἄ-
θελα, καθὼς τῶν νικητῶν δρομῶν στὸ τέρμα τῶν ἀγώνων).

Η ΦΩΝΗ ἐνὸς παιδιοῦ, καθαρά.

— Μάννι, στὰ χέρια σκῶσε με, νὰν τονὲ ἰδῶ!
— Κι ἐμένα,
Κι ἐμένα, μάννι!

Τὰ γλυκὰ τὰ πρόσωπα, ἀναμμένα,
στρέφουν τὰ μάτια τ' ἀνοιχτά, σὰν ἄνθη πρὸς τὸν
[ἥλιο

(Οἱ μαννάδες σκάνουν τὰ παιδιά στὰ χέρια. Οἱ ἄλλοι,
ὄμοιον μπρὸς στὸ ἄλογο, π' ὀλοένα πιο σιμὰ προβαίνει.
'Ενας γέροντας, πέφτει στὸ χῶμα. Οἱ ἄλλοι τὸν ἀκολουθᾶνε.
Οἱ γριεῖς, μὲ τὰ μέτωπα στὴ γῆ, ἀκοῦνε μὲς στὰ φυλλοκάρ-
δια, τὸν ἀντίχτυπο τοῦ τετραποδητοῦ, τοῦ ξέχορῶ τοῦ
ἀλόγου.

Ἐάφνου μιὰ φωνὴ ξεσπάει.
— Χριστὸς Ἀνέστη! Κύριος Ἀνέστη!
ΟΙ ΓΕΡΟΝΤΕΣ
— Σὲ περιμέναμε γιὰ νὰ πεθάνουμε!
ΟΙ ΓΡΙΕΣ
— Σὲ περιμέναμε νὰ κλείσουμε τὰ μάτια!

ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ

— 'Όλων μας τῶν καημῶν τὰ μονοπάτια,
Σὲ σέ, γιὰ σέ!

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ

— Μάννα, εἶν' αὐτὸς ποῦ λάμπει!

Η ΜΑΝΝΑ (δίνοντάς του τὴν εὐχή της).

— 'Ολόβολος μὲς στὴν ψυχὴ σου νάμπει!

ΟΙ ΠΑΡΘΕΝΕΣ

— Ἰδέξ μας! Μπροστὰ στὸ δυνατὸ σου τὸ ἄτι
Πιασμένες ἀπ' τὰ χέρια καὶ μᾶς σέρνει,
Γιὰ ἓνα χορὸ ἢ Αὐγὴ λυγεροπάτη!

ΜΙΑ ΝΙΟΝΥΦΗ

— Στίς ποδιές μας, ποῦ στρώνουμε, περπατᾷ!

ΜΙΑ ΑΛΛΗ

— Τὰ παιδιὰ μας εὐλόγα τα, ὦ! εὐλόγα!
— 'Ο Ἥλιος καὶ Δόξα, μιὰ μονάχα φλόγα!
Κι ἡ ἄνοιξη ὑψώνει πρὸς αὐτὴ τὰ χέρια,
σὰ μυγαλάνθια καὶ σὰν ἀγιοκέρια!
— Πρὸς τὴν ἀθάνατη χαρὰ, προβόδα!
— Σκόρπια εἶν' ὅλα τῆς νιότης μας τὰ ρόδα!
— Τῆς φωτιᾶς, σὰν ἀστέρια, τὰ ρημάδια!
— Γιὰ τὴ δῖψα σου, νά, τὰ κρῖνα πηγάδια!
— Τὸ καρδιοχτύπι, ἀκοῖς, τὸ καρδιοχτύπι;
— Σὲ περιμένουν οἱ βυθιοὶ μας κῆποι!
— Ἀνάερος λύχνος τὸ χαμιόγελό σου!
— Ὡσὰν ἀστέρι, ἀστράφτει τ' ἄλλογό σου!
— Σκόρπια εἶν' ὅλα τῆς ζήσης μας τὰ ρόδα!
— Πρὸς τὴν ἀθάνατη χαρὰ, προβόδα!
— Ροδόνερο ἔχουμε γιὰ σὲ κι ἀνθόνερο!

-- Ὡς σὲ γάμο,

Τὰ πεύκια ὅλα τὰπλόσαμε, γιὰ νὰ πατήσεις χάρω!

— Ἥλιε ἀνεπάντεχε, ἄνοιξαν γιὰ σὲ τὰ παραθύρια!

— Τὰ ραντιστήρια εἶν' ἔτοιμα καὶ τὰ λιβνιστήρια!

Ἔτσι, τὸ βασιλόπουλο ἐπροβόδα,
Πρὸς τῆς ἀθάνατης χαρᾶς τὰ ρόδα,
Μπροστὰ στὸν Ἥλιο τῆς καθάριας Λύσης
Κι ἐχαμιόγελα σὰν Ὀλυμπιονίκης,
Σὰν ὁ ἀθλητὴς π' ὁ ἀγῶνας ἔχει ἀγιάσει
Στὸ φωτοκυλισμένο τὸ γιορτάσι,
Σὰν ὁ Ποιητὴς ποῦ στίς χαρᾶς τὸ πλάϊ,
Σκύβει τὴν ὄψη καὶ δὲν τοῦ κυλάει
Τὸ δάκρυ, ἀλλὰ κυτταίει, κυτταίει, κυτταίει
Κι ἀθώρητος κρυφοχαμιογελάει!

(Ἡ φωνὴ τοῦ Ποιητῆ περνᾷ κ' ὑψώνει ὅλων τὰ μάτια
πρὸς τὸν οὐρανὸ, στεί τ' αὐτὰ τῶν ἀλόγων ὡς σάλπιγγα,
γέρνει στὸ ἄτι του τὸ Βασιλόπουλο, σὰν τὸν Τυζότη, γιὰ
ν' ἀκούσει).

— Δόξα σοι Κύριε, στὴν καθάρια πλάση!
Νικητὴ, ἡ Λύρα μου ὅλη, εἶν' ἀναμμένη!
Μιά φλόγα εἶν' ὅλη! Καὶ θὰ σὲ δοξάσει!

ΔΗΛΩΣΗ

Φαίνεται πὼς τὸ ἄρθρο μας τοῦ πε-
ρισμένου φύλλου (ἀριθ. 309, σελ. 49)
< Ἡ δολοφονία τοῦ Βασιλεῖά μας > πα-
ραξήγηθη ἀπὸ μερικοὺς, καὶ μάλιστα
ἡ φράση του < Ἕλληνας ΣΗΜΕΡΑ δὲ
θὰ σκότωνε τὸ Βασιλεῖά του, ἀφοῦ τίπο-
τα, καὶ τὸ παραμεκρότερο, δὲ θὰ μπο-
ροῦσε νὰ δεκιολογήσει στὸν ἑαυτὸ του καὶ
στοὺς ὁμόθετούς του τὸ μυσκρό του κη-
κούρημα > — καὶ παραξήγηθη, ἕως
γιατὶ ἡ φράση αὐτὴ δὲ δεκτυπώθη καλῶς.

Δηλώνουμε λοιπὸν, ἔτσι γὰρ νὰ λεί-
ψει καὶ ἡ παραμεκρότερη παραξήγηση,
πὼς μὲ τὸ < ΣΗΜΕΡΑ > ποῦ τὸ τονί-
σασκε κίολα ἐπίτηδες, γράφοντάς το μὲ
κεφαλαία ψηφία, δὲ θέλαμε νὰ ποῦμε πὼς
ΧΤΙΣ ἢ Βασιλοχτονία. Ὅ ἄ τ α ν ε δε-
κιο λο γη μ ἐ ν η, μὰ τὸ ἐννεῖο, θέλαμε
νὰ θυμίσουμε τὴν ἀπόπειρα τοῦ 97, ποῦ
ὁ Κερδίσσης μποροῦσε ἀξέλογα νὰ δε-
κιολογήσει καὶ στὸν ἑαυτὸ του καὶ στοὺς
ὁμόθετούς του τὴν ἀπόπειρα τῆς Βασι-
λοχτονίας λέγοντας:

Ἄφοῦ ὅλοι σας ἀστόχαστα καὶ παει-
σματικῶς φωνάζετε πὼς νεκηθήκαμε γιατὶ
μᾶς πρόδωσε ἡ Βασιλεία, τὸ πιστέψα καὶ
γὼ καὶ πῆγα νὰ σώσω τὴν πατρίδα μου
ἀπὸ ἐννυ προδότη!

Αὐτὴ τὴ σημασία εἶχε τὸ < ΣΗΜΕ-
ΡΑ > τοῦ προχθεσινοῦ μας ἄρθρου καὶ
καμὲν ἄλλη, ἀφοῦ ἄλλωςτε ἀμέσως πα-
ρακίτου ὑπάρχει ἡ ἀρκετὰ καθάρια φρά-
ση, ποῦ καταδικάζει τὴν κάθε Βασιλοχτο-
νία < Καὶ τὸ κίτου κίτου τύραννοι σή-
μερα δὲν εἶνε οἱ βασιλιάδες, γὰρ νὰ δε-
κιολογεῖται ἡ βασιλοχτονία, καὶ ὅσο καὶ ἂν
πολεμεῖται ἀπὸ πολλοὺς ὁ θεσμὸς τῆς βα-
σιλείας, μὲν οὐκ ἀπορροεῖ νὰ ν
τὸ χωνέψει πὼς σκοτώνοντας τὸ
Βασιλεῖά, σκοτώνει τὸ θεσμό, ὅταν ὑπάρ-
χει ἔτοιμος ἄλλος νὰν τονὲ δεκδεχθεῖ, καὶ
καὶνον τρίτος καὶ τέταρτος κ' ἐκταστὸς > .

Καὶ μετὰ ἀκόμα δῆλωσι. Ὁ ὕπευ-
θυνος ἐκδότης τοῦ < Νουμά > δὲν εἶνε
ἀντιβασιλικός. Στὸς δέκα τόμους τοῦ
< Νουμά > μιὰ ἀράδα του, ἐννευ ὑπενεγ-
μὸς του δὲν ὑπάρχει κατὰ τῆς Βασι-

ΛΑΣΠΙΔΗΣ. Θα μᾶς κάνουν τὴ χάρι οἱ κυρίες νὰ τραβήχουνε γιὰ λίγο στὴν ἄλλη κάμαρα...

Κα ΡΟΖΑΡΗ. Δὲ θὰ χρεωσταίῃ καὶ ἡ δική μας ἢ γνώμη; Ἐμεῖς... ξέρετε...

ΛΑΣΠΙΔΗΣ. Σὲ παρακαλῶ...

Κα ΡΟΖΑΡΗ. Πάμε, Βιργινία μου, ἀφοῦ μᾶς διώχνουν...

ΒΙΡΓΙΝΙΑ (τραβώντας παράμερα τὸ Λασπίδη). Νὰ σοῦ πῶ, πατέρα...

ΛΑΣΠΙΔΗΣ. Ἄλλη ὥρα... νὰ ζήσεις... ἄλλη ὥρα...

ΒΙΡΓΙΝΙΑ. Φοβάμαι πῶς...

ΛΑΣΠΙΔΗΣ. Μά, παιδί μου...

ΒΙΡΓΙΝΙΑ. Καλά, φεύγουμε... Πάμε Μέλπω... (περνώντας σιμὰ ἀπὸ τὸ Γιαννίδη τοῦ λέει χαμηλόφωνα). Ἄ μ' ἀγαπᾶς, μὴν τὰ παρασπρώξεις τὰ πράματα... πρῶσέξε... (Φεύγουν).

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ (ἔστερ' ἀπὸ μικρὴ σιωπὴ ψυχρὰ καὶ περφόρα). Περιμένω τὶς διαταγές σας.

ΛΑΣΠΙΔΗΣ (ψυχρὰ). Οἱ διαταγές μου σὰς δοθήκαν μέσω, μὰ δὲ θελήσατε νὰν τὶς ἐγχελέσετε... Δὲ σάνει πὺν ὕποστηρίξατε χωρὶς τὴ θέλησή μου τοὺς ἀπεργούς, μὰ δὲ θέλετε σήμερα, πὺν μὲ φέρατε σὲ τόσο δύσκολη θέση μὲ τὴν Ἐταιρεία, νὰ δηλώσατε μὲ τὴν ὑπογραφή σας πῶς ὄχι γράψατε, τὸ γράψατε ὡς ἄτομο, δὶχως ν' ἀντιπροσωπεύει ἡ γνώμη σας καὶ τὴ γνώμη τῆς ἐφημερίδας μου...

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ. Ἀδὲθ δὲ θὰ γίνει ποτέ... Σὰς τὸ δὶχλωσα...

ΛΑΣΠΙΔΗΣ. Τότε ὄχι, δὲν κάνετε σέις, θὰν τὸ κάνω ἐγῶ... Θα δηλώσω πῶς ἡ διεύθυνση τοῦ «Αἰβέρου» ἀποκηρύχγει τ' ἄρθρα σας, πῶς τᾶρθρα δημοσιευτήκανε δὶχως τὴ θέλησή μου καὶ πῶς ἡ γνώμη μας γιὰ τὴν ἀπεργία εἶναι... ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ. Μὴν προχωρεῖτε !... Περιττὸ νὰ προχωρήσετε... Ἄ γίνει αὐτό, θ' ἀναγκαστῶ μὲ λύπη μου νὰ...

ΛΑΣΠΙΔΗΣ. Θα γίνει καὶ ἀδιαφορῶ γιὰ τὰποτελέσματα.

δουλιὰ δὲ γίνεται... οἱ τέτιοι χαφακτῆρες, οἱ τάχα ἀλύγιστοι, οἱ διαμαντένιοι, δὲν πᾶνε ποτέ μπροστά.

ΚΡΟΝΟΠ. ὦ ! καὶ ὁ Γιαννίδης ! διαμάντι καὶ αὐτὸς ἀπὸ κεῖνα πὺν σπᾶζουν πὺν εὐκολα καὶ ἀπ' τὸ γυαλί !... Δὲν τᾶμαθες ;

ΡΟΖΑΡΗΣ. Τί ; τί ;... (Σιγοκουβεντιάζουν).

Κα ΚΡΟΝΟΠ. (σιγανὰ στὴ Βιργινία). Νὰ μὲ πιστέψης πὺν σ' τὸ λέω... Παρατηρήθηκε πὺν βγῆκες πρῶτῆτερα μᾶζί του ὄξα...

ΒΙΡΓΙΝΙΑ (ἀδιάφορα). Καί ;...

Κα ΚΡΟΝΟΠ. Δὲ λέω πῶς ἔγινε καὶ κουβέντα... Ἐτσι, μοναχὰ παρατηρήθηκε... (ἀλλάζοντας θέμα). Ἡ Μέλπω, βλάπω, τᾶψησε κιόλας μὲ τὸν κύριο Κοσμίδη ! Κοίταξέ τηνε... Τόσην ὦρα σιγοκουβεντιάζουνε σὰ νὰ γνωρίζουνται χρόνια...

ΒΙΡΓΙΝΙΑ. Ἡ Μέλπω ἔχει ἀνοητὸ χαφακτῆρα... Γλήγορα ξεθαρεῦεται...

Κα ΚΡΟΝΟΠ. (πονηρὰ). Νάτανε μονάχ' αὐτό !... (Ξακολουθεῖν τὴν κουβέντα τοὺς σιγανὰ).

ΚΡΟΝΟΠ. (στὸ Ροζάρη). Ὡστόσο ἀκόμα νά...

ΡΟΖΑΡΗΣ. Ἐτσι εἶναι καὶ θὰν τὸ δέις...

Κα ΡΟΖΑΡΗ (στὸν Κοσμίδη). Μὰ εἶστε κολάκας !... Ποιὸ κολάκας ! Σὰ μὺ μιλάνε γιὰ τὴν ὀμορφιά μου...

ΚΟΣΜΙΔΗΣ. Δὲ σὰς ἀρέσει, φαίνεται, ἡ ἀλήθεια... Ἐγῶ σὰς τὸ μολογῶ πῶς ἀπὸ τὴ στιγμὴ πὺν σὰς εἶδα...

Κα ΡΟΖΑΡΗ. Μὴν προχωρήσατε γιὰτι δὲ θὰ σὰς πιστέψω πάλι...

ΚΟΣΜΙΔΗΣ. Δὲν προχωρῶ... Ἀφίνω νὰ μιλῆσει στὴν καρδιά σας ἢ σιωπὴ μου...

Κα ΡΟΖΑΡΗ. Ὅχι, δὰ κ' ἔτσι... (Ξακολουθεῖν νὰ κουβεντιάζουνε).

ΡΟΖΑΡΗΣ. Πήγατε, κ. Κοσμίδη στὴ Βιεννέζκη, δπερέτα ;

Ὁ Ἀρχιωνντάχτης

ΚΟΣΜΙΑΗΣ. Όχι άκόμα... Δογαδιζώ άπάντε ...

ΡΟΖΑΡΗΣ. Νά πάτε, νά πάτε... Μάς είπαν πώς ή
πρίμα είναι περιφημη...

ΚΡΟΝΟΠΟΥΑ. Δέ βαγάστε !... Ασφού δέν άξίζει....
Έγώ ποθ την άκουσα...

ΒΙΡΤΙΝΙΑ. Μά κ. Κρονονούε, δέν έποφέρεστε πιά !
Τίποτα δέ σας άγέσει !

Κα ΚΡΟΝΟΙ. Όχι, Βιργινία μου !... δέν έχεις δικιο...
"Όσο άπό μουσική, ό "Άλκός ...

ΒΙΡΤΙΝΙΑ. Σπούδασε μουσική ό κ. Κρονονούλος ;
ΚΡΟΝΟΠΟΥΑ. Καί τί σημάτνει αυτό ; Δέ σπούδασα.

μά τή διαστάνομα...

ΚΟΣΜΙΑΗΣ. Φυσικά. Ό δημοσιογράφος άπ' όλα πρέ-
πει νά έξεί, δέν μπορεί όμως και νάν τά σπουδάσει κι ό-
λα... Τά μισά τά σπουδάζει, τάλλα μισά τά διαστάνεται,
κ' έτσι όλα τά έξεί...

Κα ΡΟΖΑΡΗ. Μπορεί νάνα κ' έτσι... Θααρού όμως
πώς τή μουσική...

ΚΡΟΝΟΙ. Τί μάς νοιάζει έπυτέλους για τήν πρίμα ;
ΡΟΖΑΡΗΣ. Βέβαια ! Τί μάς νοιάζει ; Άφού όμως λο-

γαυιάζετε νά πάτε άπόψε στο θέατρο, κ. Κοσμιάδη, ά θέλατε,
έργόσαστε τó βράδι σπίτι, τρώμε μαζί κ' ύστερα πηγαίνετε
μέ τή Μέτω στο θέατρο, γιατί έγώ έχω πολλή δουλιά άπόψε...

Κα ΡΟΖΑΡΗ. Μά, κλημένε... Μπορεί τόν κ. Κοσμιάδη
νά μή τόν εύχαριστεί ή συνηγοριά μας... Του φροφώνεις
και τέτιον μπράά !...

ΚΟΣΜΙΑΗΣ. Τέτιον μπράά !... Τίτια εύρυγία, δέ
λάτε !...

ΚΡΟΝΟΠΟΥΑ. (μυστικά στη γυναίκα του). Τώρα θ'
άπλωθει και ή άπόχη... Πρώσε ή !

Κα ΚΡΟΝΟΙ. Άές νά μήν τó μυηίστηκα ; Πέρεται
όμως και σί...

ΓΙΑΝΙΑΗΣ (βασικά). Δέν είναι μουσικά ό άρχισυντά-
χης. Είναι και ό άθροπος...

ΒΙΡΤΙΝΙΑ. Καί πολλές φορές ό άθροπος πρέπει νά
έσκουράζει τόν άρχισυντάχη...

ΓΙΑΝΙΑΗΣ. Αυστρυώς συμβάνει σέ μένα τó έναντίο...

Ό άθροπος πρέπει περσίτερο τόν άρχισυντάχη, τόν κατα-
βασιάζει, τόν καταρτυαώνει... Πιστεύτε με, έρχογνται στυ-
μές ποθ ζηλεία τόν κ. Κοσμιάδη πούνα εύτυχής, άφού δέ
νυόθει νάξεν ανέναν άθροπο μέσα του ποθ νά πρέξει και
ν' άντημάχεται τόν άξυότιμο κ. Πηούδο της « Άλληθοη-
θείας ».

ΒΙΡΤΙΝΙΑ. Τί όμοφα ποθ τά λέει...

ΓΙΑΝΙΑΗΣ. Ή άλλίθεια είναι πώς μερικάς φορές και
τό τσακικό είναι όμοφο.

Κα ΡΟΖΑΡΗ. Δέν είστε με τις καλές σας σήμερα !...
Κόμα !... Καί θά περνοίσαμε τόσο όμοφα οι τρείς μας
έδω... θάξουμε τόσα και τόσα νά πούμε...

ΓΙΑΝΙΑΗΣ (μελαχολικά). Καί μήπως δέ λέμε ; Τί
άλλο κάνουμε τόσην ώρα ;...

ΒΙΡΤΙΝΙΑ (μελαχολικά κι κντή). Πηοτιμύτερο νά σω-
παίνουμε.

ΑΑΣΠΙΑΗΣ (μπαινοντας βαστικά). Καληοτέρα Μέ-
πω... Κύγε Γιανιάδη, σάς ήθελα...

ΓΙΑΝΙΑΗΣ. Άμέσως... Έρχογναι μέσα στο γραφείο...

ΑΑΣΠΙΑΗΣ (βασίθυμα). Όχι ! Καλύτερα δώ... Μέσα
είναι κι άλλοι, είναι κόσημος πολός, και πρέπει νά μυηίσου-

με οί δυό μας... με τήν ησυχία μας...

ΓΙΑΝΙΑΗΣ. "Όπως θέλατε.

ΒΙΡΤΙΝΙΑ (παίνοντας τó χέρι της κυρίας Ροζάρη).
Τρέμω, Μέτω μου, κάπιο κακό προαιστένομαί...
Κα ΡΟΖΑΡΗ. Δέ θάναι τίποτα. Δουλιές τοφ γυαπέων.
ΒΙΡΤΙΝΙΑ. Χμ ! Κάτι μου λέει πώς...

λείας. Τὸ ἐναντίο μάλιστα, ὅσες φορές ἡ ἀσυλλόγηστη δημοκοπία εἶτε στὸν τύπο, εἶτε ἀπὸ τὸ κοινοβουλευτικὸ βῆμα ζήτησε νὰ φορτώσει στὴ Βασιλεία ξένες στρατευομιοιές, ἡ πέννα μας δὲν πῆρε τὸ μέλι της ἀπὸ τὸ δημοκοπικὸ κλαμπόρι, μὰ ζήτησε εἰλικρινῶς καὶ μὲ κλοσυνειδήτη συζήτηση νὰ βγάλει τίς εὐτύχες ἀπὸ τὸν Ἀνεύτυνο καὶ νὰ φορτώσει σὲ κείνους ποὺ τίς δημιουργήσανε.

Νομίσουμε χρῆος μας νὰ μιλήσουμε καὶ γιὰ τοῦτο τὸ ζήτημα τίμια καὶ πηληκρείσια, καθὼς πάντα μελάμε καὶ θὰ μελάμε γιὰ ὅλα τὰ ζητήματα.

Ο ΝΟΙΜΑΣ

Πολλὰ ζητήματα γεννιοῦνται στὰ καυμένα τὰ κεφάλια μας ἀπὸ τὸν πόλεμο, μὰ σὰν τὸ ζήτημα τοῦ Αὔλωνα κανένα δὲν παρουσιάζει τόσα αἰνίγματα:

— Ἀφοῦ νικήσαμε στὴ Χειμάρρα, στὴν Κορυτσά, στὴν Κλεισούρα καὶ στὸ Τεπελένι, γιατί ἔσταμάτησε ὁ στρατὸς μας καὶ δὲν προχώρησε βορειότερα γιὰ νὰ καταδιώξει τὸν πανικόβλητο καὶ ἀξιοδάκρυτο ἔχθρο καὶ νὰ φτάσει τῶν Σέρβων τὴ γραμμὴ κατοχῆς;

— Μήπως θεωροῦμε πὼς τὸ χριστιανικὸ Μπεράτι μὲ τὸν καλόκαρπό του κάμπο εἶναι ἀξεχώριστο κομμάτι ἐνὸς μελλομένου Ἀλβανικοῦ κράτους ἢ μήπως ἔχουμε τὴ γνώμη πὼς χωρὶς τὸν Αὔλωνα δὲν μπορεῖ νὰ γίνει Ἀλβανία;

— Καὶ τί μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ ἀὐθυπαρξία μᾶς Ἀλβανίας;

— Γιὰ νὰχομε ἡσυχία ἀπὸ τὰ βορειοδυτικὰ, καθὼς μᾶς τὸ ἐγγυοῦνται ἡ Αὐστρία κ' ἡ Ἰταλία;

— Μὰ ἂν παραδεχτοῦμε πὼς πρέπει, γιὰ τὸ σφῆρο μας, νὰ σχηματιστεῖ ἡ Ἀλβανία ἀρκετὰ μεγάλη, ὥστε νὰ περιλαβᾷ Αὔλωνα καὶ Μπεράτι, πρέπει τάχα τότε νὰ φήσουμε στὰ μέρη ἐκεῖνα, ἐνόσω διαρκεῖ ἀκόμη ὁ πόλεμος, τούρκικο στρατό;

— Εἶναι ἀραγε ἀδύνατο νὰνασυνταχτεῖ καὶ νὰῦρει ἀπὸ τῆς θάλασσης τὴ μεριὰ τροφῆς καὶ ὄπλα, (εὐγενικῆς προσφορῆς φίλων «οὐδέτερων») καὶ τοῦλάχιστο νὰ μᾶς ἐνοχλεῖ ἀδιάκοπα μὲ τὴν παρουσία του δίπλα μας;

— Μὰ κι ἂν δὲν ὑπάρχει κίντυνος τέτοιος, ποιὸς στρατιωτικὸς νόμος τῆς ταχτικῆς μᾶς ἐμποδίζει νὰ τὸν καταδιώξουμε, ἂς εἶναι ἐλευθῆρος καὶ νὰ τὸν αἰχμαλωτίσουμε ἔλον ἢ νὰ τὸνε μηδενίσουμε;

— Μὴν ὁ στρατὸς μας δὲ θέλησε νὰ προχωρήσει;
— Εἶναι δυνατὸ νὰ φανταστεῖ κανεὶς τέτοιαν ἄρνηση ἀπὸ τοὺς νικητῆς τῆς Χειμάρρας, τῆς Κορυτσᾶς, τῶν Γιαννίνων, τῆς Κλεισούρας καὶ τοῦ Τεπελενιοῦ;

— Μήπως εἶναι δύσκολος ὁ ἀνεφοδιασμός;

— Μὰ τότε γιατί νὰ μὴν καταλάβουμε τὸν Αὔλωνα ποὺ εἶναι λιμένες;

— Μήπως ὁ νικητῆς ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ 12ος δὲ νοιώθει ἀπὸ στρατιωτικὰ ἢ ξέχασε πὼς ὅσο βρῖσκει ἐχθρὸ ὅπλισμένο μπροστὰ του σὲ ἔδαφος ἐχθρικό πρέπει νὰ τὸν καταδιώχνει;

— Μήπως τὸ ἔδαφος δὲν εἶναι ἐχθρικό παρὰ οὐδέτερο;

— Μήπως ἀναγνωρίσαμε τῆς Ἀλβανίας ὄρισμα ἐνόσω ποὺ καμμιὰ ἀπὸ τίς παραμάννες τῆς δὲν ἔχει ὄρισε οὔτε ἀναγνωρίσει;

— Πὼς κάναμε τότε πολεμικὸ ἀποκλεισμὸ τῶν παραλίων τῆς καὶ πὼς ἐπήραμε τόσα μέρη τῆς «Νότιας Ἀλβανίας», ὅπως ὀνομάζουσε οἱ Ἰταλοὶ καὶ οἱ Αὐστριακοὶ τὴν Ἠπειρο;

— Μὰ ἂν κατὰ λάθος ἀποκλείσαμε παρὰ οὐδέτερα, βέβαια καιρὸς δὲν εἶναι ἀκόμη νὰ τὸ διορθώσουμε;

— Μὰ τότε γιατί ἐξακολουθοῦν οἱ Τούρκοι νὰ παρακλίνουσε τοὺς κανόνες τοῦ πολέμου καὶ νὰ μένουσε ὅπλισμένοι σὲ οὐδέτερο ἔδαφος;

— Γιατί κανένας δὲν τοὺς ἀφοπλίζει;

— Πὼς δὲν ἀπαιτοῦμε ἀπὸ τὴν τάχα οὐδέτερη Ἀλβανία νὰ τοὺς ἀφοπλίσει ἀφοῦ εἶναι δικαίωμα μας καὶ ὑποχρέωσή της;

— Ἄν δὲν τὸ κάνει, πὼς δὲ θεωροῦμε τοῦτο ἐχθρική πράξη τῆς Ἀλβανίας ἐνάντια σὲ μᾶς, ἀφοῦ δικαίωμα καὶ ὑποχρέωσή μας εἶναι νὰ τὸ θεωρήσουμε ἔτσι;

— Μήπως ὑπάρχει κανένας ἄλλος κανόνας τοῦ Μεθνοῦ δικαίου ποὺ μᾶς ἐμποδίζει νὰ προχωρήσουμε;

— Μήπως τὸ ὑπόμνημα ποὺ ὑποβάλαμε στὸ Λονδίνο μὲ τὰ Ἠπειρωτικὰ μας σύνορα μᾶς δίνει;

— Μήπως ἔχει ἀναγκαστικὴ δύναμη τὸ ὑπόμνημα τοῦτο;

— Εἶναι συνθήκη;

— Ἡ φοβούμεστε μὴν τύχει καὶ δὲ μᾶς εὔρου ἀψογους, ἂν ἀλλάξουμε γνώμη, πιεσμένοι ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴ ἀνάγκη, καὶ καταλάβουμε μέρη πέρα ἀπὸ τὴν γραμμὴ τοῦ ὑπομνήματος;

— Γιατί ἀφήσαμε τὸ φυσικὸ νότιο σύνορο τῆς Ἀλβανίας, τὴ Βοϊούσα, καὶ χαράξαμε γραμμὴ νοτιώτερα της;

— Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ συνέδηκε ἡ Ἰταλία νὰ μᾶς παρακάλεσε μονάχη νὰ μὴν καταλάβουμε τὸν Αὔλωνα;

— Ἄραγε κατάληψη και προσάρτηση είναι ἴδιες ἔννοιες ;

— Ἡ κατάληψη δὲν εἶναι μεταβατική, προσωρινή κατάσταση και ἡ προσάρτηση ὀριστική ;

— Ἄν εἶναι ἔτσι, ἂν δὲ σφεύρει τῆς Ἰταλίας νὰ προσαρτήσουμε τὸν Αὐλόνα και τὸ Μπεράτι, δὲν μπορούμε ἄφοβα νὰ τὰ καταλάβουμε γιὰ λόγους στρατιωτικούς και νὰ τὰ κατέχουμε ὅσο διαρκέσει ὁ πόλεμος και κανονιστεῖ ἡ μισρασιά ;

— Πῶς καταλάβαμε τότε τὰ Γιάννενα και τ' Ἀργυρόκαστρο, ποὺ τὰ θέλουμε γιὰ τὴν Ἀλβανία τους ;

— Πῶς οἱ Μαυροβούνιοι και οἱ Σέρβοι πολιορκοῦνε τὴ Σκόδρα ;

— Πῶς οἱ ἴδιοι ἐπήρανε, κι ἄς φώναζε ἡ Αὐστρία, τόσες Ἀλβανικές ἔχτασες και λιμένες σὰν τὸ Δυρράχιο και τὸν Ἄη Γιάννη τῆς Μέδουσας ;

— Πῶς ἐβγήκανε οἱ Βούλγαροι στὴ θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ και στὴν Καλλιπόλη, ἀφοῦ δὲ σκοπεύουνε νὰ τὰ κρατήσουν αὐτὰ τὰ μέρη, ἐπειδὴ ξέρουνε πῶς δὲ θὰ τοὺς τάφήσουνε οἱ Μεγάλες Δυνάμεις ;

— Μήπως ἂν καταλάβουμε τὸν Αὐλόνα και τὸ Μπεράτι, ἡ Ἰταλία παραβεῖ κάθε δίκαιο και ἐπέμβει μὲ τὴ βία γιὰ νὰ μᾶς διώξει ἀπὸ κεῖ ;

— Δὲ θᾶφερνε ἡ ἔνοπλη αὐτὴ ἐπέμβαση τῆς Ἰταλίας γενικὴ ἀναστάτωση τῆς Εὐρώπης ;

— Πῶς θὰ τῶκανε τέτοιο ἐπικίνδυνο κίνημα ἡ Ἰταλία, ἀφοῦ ἀκριβῶς τὸ ζήτημα ποὺ τυραγνάει τὴν Εὐρώπη εἶναι πῶς νὰ μὴ χάσει τὴν ἰσορροπία τῆς ἡ Εὐρωπαϊκῆ εἰρήνης ;

— Μὰ κι ἂν μᾶς φοβέριζε πῶς θὰ ἔκανε ἐπέμβαση δὲν ἔχουμε καιρὸ νὰ τῆς ἀπαντήσουμε :

«Ναί, πήραμε τὸν Αὐλόνα γιὰτὶ ἦταν ἐχθρικό ἔδαφος και εἶχε ἐχθρικό στρατό. Ὑποχρέωση στρατιωτικὴ και ἀνάγκη γιὰ τὴν ἀσφάλειά μας ἦταν νὰ τὸν καταλάβουμε. Ἄν δὲ θέλεις, δὲν τὸν κρατοῦμε ὀριστικά γιὰ νὰ τὸν προσαρτήσουμε στὸ κράτος μας. Θέλουμε νὰ σ' εὐχαριστήσουμε και θυσιάσουμε τὸν Αὐλόνα ποὺ μᾶς πονεῖ σὰν κάθε μέρος ἔπου ἔχουμε δικαιώματα ἱστορικά, ἐθνολογικά, γεωγραφικά και στρατιωτικά. Πάρ' τον ὅμως. Μὰ γι' ἀντάλλαγμα τῆς θυσίας ποὺ κάνουμε γιὰ χάρη σου ἡ νὰ μᾶς ἀφήσεις τὰ νησιά μας ποὺ κατέχεις, ἀπὸ ἀνάγκη μονάχα στρατιωτικὴ ἐσύ, ἡ νὰ μᾶς ὑποστηρίξεις σὲ ἄλλες διεκδικησές μας π. χ. στὶς Σέρρες, στὴν Καβάλλα, στὴ Δράμα, στὸ Μοναστήρι ;

— Ἡ φοβούμαστε μὴν τύχει και ἡ κοινὴ γνώμη τῆς Ἰταλίας και τῆς Εὐρώπης πεῖ πῶς δὲν εἶμαστε συνετοὶ οὔτε μεγάλοι ἄντρες ;

ΔΥΟ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἡ παλιὰ ζωῆμας, λέει ὁ ποιητὴς Παλαμᾶς, σφραγίστηκε μὲ τοῦ Βασιλιᾶ μας τὸ αἷμα. Σὲ καινούρια ζωὴ μπαίνουμε πιά. Καὶ τὰ σημάδια τῆς ἀρχινήσανε κιόλας νὰ θαμποφαινούνται. Ἐνα σημάδι σημαντικὸ και τὰ δυὸ γράμματα ποῦχουμε μπροστά μας. Γραμμένα και τὰ δυὸ στὴ δημοτικὴ και γραμμένα— αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ σημαντικό—ἀπὸ ἀνώτερους στρατιωτικούς.

Τὸ ἕνα γράμμα δημοσιεύτηκε στὴ «Νέα Ἡμέρα» (10 Μαρτίου 1913, σελ. 5, στήλ. 1) και εἶναι τὸ ἀκόλουθο :

Θεσσαλονίκη, τῆ 6ῃ Μαρτίου 1913

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά,

Αὐτὸς ὁ πόλεμος, ὁ τόσο δοξασμένος, ἐστόλισε τῆς ἐλευθερίας τὸν ἅγιο βωμὸ μὲ πολλὰ μαργαριτάρια. Μὰ τὸ πεῖδὸ μεγάλο μαργαριτάρη, τὸ πεῖδὸ σιλπινὸ διαμάντι, ποῦ στολίζει τὸν ἱερὸ αὐτὸ βωμὸ, εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ λατρευμένου Βασιλιᾶ μας, ποῦ μὲ τόση αὐτοθυσία τὴν προσέφερε γιὰ τὸ μεγαλεῖο και τὴ δόξα τῆς μεγάλης μας Ἑλλάδος.

Ἐπέρασε και αὐτὸς σὰν ταπεινὸς στρατιωτῆς τοὺς ἴδιους κόπους, τὲς ἴδιες κακουχίες, ἔτρεξεν ὅλης τῆς Μακεδονίας τὰ αἱματοβαμμένα μονοπάτια, χαίρετῆσε μὲ τὴ σειρὰ τὴ γαλανὴ σημαία μας σ' ὅλα τὰ χωριά και τὲς πόλεις ποῦ τὴν ἔστησε τῶν ἀγαπημένων του παιδιῶν ἡ λεβεντιά.

Κι' ὅταν λόγοι ἐθνικοὶ μεγάλοι τὸν ἠνάγκασαν νὰ μείνη στὴ Θεσσαλονίκη, θέλησε νὰ σκορπίση κ' ἐκεῖ ἄφθονο τὸ χαμόγελο μὲ τὸ ὁποῖο ἐγνωρίζε νὰ δεσμεύη σὲ ἀληθινὴ λατρεία τοῦ λαοῦ του τὲς καρδιές.

Κάθε μέρα πρῶτὸ και βράδου μόνος ἀπλοῖκᾶ ντυμένος, αὐτὸς ὁ Βασιλιᾶς μας, τριγύριζε στοὺς δρόμους, μιλοῦσε μὲ ὅλους και μ' αὐτὰ ἀκόμη τὰ παιδάκια, και ποτὲ δὲν ἔδωσε προσοχὴ στοὺς κινδύνους, ποῦ μπορούσε νὰ συναντήση μέσα σὲ μιὰ πόλη, ποῦ τόσες κλείει φυλὲς και ἡ ἰσχὺς τοῦ νόμου ἀκόμη δὲν εἶχε στερεωθῆ. Ἐξωτερίκευε ἔτσι τὴν ἀγάπη ποῦ νοιώθει ἡ γλυκεῖα πατρίδα μας γιὰ ὅλους ἐκείνους, ποῦ ζοῦν στοὺς κόλπους τῆς, και τὸ χαμόγελό του ἐκεῖνο τὸ γνωστὸ ἦταν μιὰ ὑπόσχεση πῶς ὅλοι ὑπὸ τὸ σκιῆτρὸν του θὰ ζοῦσαν εὐτυχισμένα.

Ὅλη του αὐτὴ ἡ καλωσύνη κ' ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴν πατρίδα ἦταν ἡ αἰτία τῆς μεγάλης συμφορᾶς.

Δὲν νομίζετε λοιπὸν και σεῖς μαζί μου ὅτι στὸν κατάλογο τῶν πεσόντων ἡρώων τοῦ πολέμου, πρῶτο μὲ χρυσὰ γράμματα πρέπει νὰ γραφῆ τοῦ Βασιλιᾶ μας τὸ σεπτὸ ὄνομα ;

Ὁ πόλεμος δὲν ἦταν ἡ αἰτία τοῦ θανάτου του,

κι' ὁ δοξασμένος αὐτὸς ἀγὼν δὲν ἔχει συνδεθῆ ἄρ-
ρηκτα μὲ τ' ὄνομά του ;

Μὲ ἀγάπην
Α. ΤΣΑΚΙΡΗΣ
Συνταγματάρχης

Τὸ ἄλλο γράμμα σκόληθε στὸ Ματσούκα ἀπὸ
τὴν ἀντισυνταγματάρχην κ. Παπαδόπουλο πού διο-
κοῦσε τὸ 1ο εὐζωνικὸ σύνταγμα, κεῖνο δηλ. τὸ σύν-
ταγμα πού πολέμησε ἡρωϊκᾶ στὸ Μπιζάνι καὶ πού
ἔνα τάγμα του, μὲ τὴν ἡρωϊκὴν ταγματάρχην του κ.
Βελισαρίου, στὴ μεγάλη ἐπίθεση, ἔφτασε διακρίσει
μέτρα ἕξω ἀπὸ τὰ Γιάννενα.

Νά το κι αὐτό :

Θη Μεραχία 1ον Εὐζωνικὸν Σύνταγμα

Ἀγαπητέ μας Ματσούκα,

Οὔτε γιὰ τίς χιλιάδες τὰ τοιαῦτα πού μᾶς ἐ-
μοίρουν οὔτε γιὰ τὴν σιαμίδα καὶ τὰ κονιάκ θὰ σ'
εὐχαριστήσουμε ἢ φρουσιανέλλα πού ἐτραγοῦδισες σ'
ὄλη σου τὴ ζωὴ μὲ τῆς Ροῦμελῆς τὴ λύρα τὴν παι-
λῆκαρία, ξέρεῖ πῶς δὲν τὴν ξεγνάς κι' ὅταν πεντα-
πίστρική λάμπει στὸ πανηγύρι τοῦ χωριοῦ κι' ὅταν
λερῆ ἀπὸ τὸν τίμιον ἰδρωτὰ καὶ τὸ ἄγιο αἷμα τῶν
παιδιῶν τῆς Λύρας γίνεται ἀκόμη πιὸ λαμπρότερη
καὶ πιὸ καθαρή, γίνεται σωστὴ **φρουσιανέλλα εὐ-
ζωνική**. Σ' εὐχαριστοῦμε μόνο, ἀδερφέ καὶ τραγου-
διστὴ μας, σ' εὐχαριστοῦμε, γεννημένε εὐζωνία, γιὰ
τὸ πέρασμά σου ἀπὸ κοντά μας, γιὰ τὴν ὄρη πού
μᾶς ἔδωκες στὴν ἀρχὴ τῆς μάχης καὶ τὸ ξεκούρασμα
πού τὰ λόγια σου μᾶς ἔφεραν στὸ τέλος τῆς. Μαζὺ
μας κι' ὅταν ἀκόμα δὲ σὲ βλέπομε, σὲ νοιώθομε
ὄμως, ὃ ψυχὴ Ἑλληνική, ὃ ἀθάνατο τραγοῦδι δι-
μοτικό, πού σὲ λίγο πιὰ δὲ θὰ τραγοῦδεῖς μόνο τὴν
παλιὰ ἀλλὰ καὶ τὴν καινούρια Ἑλληνικὴ Λόξα, τὴ
στεφανωμένη μὲ τίς δάφνες πού ποτίσαμε μὲ τὸ αἶ-
μα μας, τὴ μεγάλη Ἑλληνικὴ Πατρίδα, μὲ τὴν ἐ-
λευθερίαν τὴν Ἑλλήνων, τὴν ἐλευθερίαν Μακεδονία, τὰ
ἐλεύθερα πιὰ μαρτυρησιὰ τὰ χιλιόσταυρωμένα.

Αὐτὰ σοῦ λέν οἱ εὐζωνοὶ τοῦ 1ου εὐζωνικοῦ
συντάγματος καὶ ἐκ μέρους ὄλων τῶν ἀξιωματικῶν,
ἐπιτελεστικῶν καὶ στρατιωτῶν, σοῦ σφίγγει ἀδελ-
φικά τὸ χέρι ὁ διοικητὴς τῶν.

Παρέβη 3 Μαρτίου 1913.

Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ἀντισυνταγματάρχης

Ἔτσι μιλᾶνε οἱ ἡρώες. Κι ἔπος μᾶς εἶπε ὁ Μα-
τσούκας, δίνοντάς μας τὸ γράμμα, ἀναδείχτηκε ἀ-
ληθινὸς ἡρώας στὴν Ἑλληνοτουρκικὴ ἐκστρατεία ὁ κ.
Παπαδόπουλος. Τὴν μέρα τῆς μεγάλης ἐπίθεσης,

πού πέσανε τὰ Γιάννενα, οἱ εὐζωνοὶ τοῦ τρέχοντος
ἀκράτητοι ἀπαντήσανε πεζικὸ μπροστά τους.

-- Κύριε διοικητή, φώναζανε, βρήκαμε πεζοῦς
μπροστά μας· τί νὰ κάνουμε ;

-- Πηδῆχτε τους ! φώναξε ὁ κ. Παπαδόπουλος,
καὶ τραβάτε μπροστά !...

Δ. Ν.

ΑΠΟ ΤΟ ΒΟΥΡΓΑΡΟΠΛΗΘΥΝΟ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟ

Κύριε Διευθυντή τοῦ «Νουμά»,

Προχτές ἡ «Ἐστία» ἤθελε νὰ πῆ γιὰ τίς ἀ-
πόδειξεις τῶν Τούρκων τίς ὅποιες ἔδιναν γιὰ τὴν ἐπί-
ταξην τῶν κτηνῶν καὶ κάθε ἄλλου πράγματος καὶ
μὲ τραγικότητα πολλή, ἔθιξε τὴν τύχη τῶν ἐπιτα-
χθέντων. Αὐτὸ μού θύμησε ὅτι πρέπει ἐπίκαιρα νὰ
ἐμολογήσουμε παρόμοια φιλοδωρήματα ἀπὸ μέρος
τῶν καλῶν μας συμμάχων Βουργάρων.

Οἱ εὐλογημένοι τόσο πιστὰ καὶ μὲ τὸ παραπά-
νου ἐδιδάχθησαν τὰ γνωστὰ τερτίπια τῶν ἀγάδων,
πού εἶναι νάπορη κανεὶς !

Πληροφορίες ἀπὸ τίς Σαράντα Ἑκκλησιᾶς, τίς
Σέρρες, τὴν Καβάλλα, Αἰδουρότεγχο, Ὀνζόν-Κιοπροῦ
καὶ ἀπὸ παντοῦ ὅπου ἐπέρασαν καὶ βρίσκονται,
μᾶς λένε ὅτι οἱ καλοὶ σύμμαχοι, πρῶτα κλέβουν ὡς
ἄτιμα γιὰ λογαριασμὸν τους, χωρὶς ἐννοεῖται ἀποδεί-
ξεις, καὶ ὕστερα φροντίζουν γιὰ τὸ νόμα τῆς ἀρχῆς τῶν
νὰ παίρνουν ἔτι βροῦν ἔχι καὶ μὲ δόσεις, ἀλλὰ χον-
δρικᾶ, ὥστε σοῦ κλειδῶν τὸ μαγαζὶ σου μὴ γιὰ πάν-
τα καὶ σφίγγουν μὲ τὸ κλειδί στὸ χέρι σου καὶ μ'
ἀνοιχτὸ τὸ σέμα.

Καὶ γιὰ νὰ μὴ ἔχη ἡ χονδρική αὐτὴ ἐλάφρωση
ὅψη κλεψίματος, ἀκολουθεῖ καὶ ἡ ἀπόδειξη. Τὴν
δέχεσαι ; καλά. Ἀρνεῖσαι νὰ τὴν πάρης ; πῶς ξύ-
λο, στριμώνεσαι στὸ φρέσκο καὶ εὐλογᾶς τὸ Θεό, γι-
ατὶ τὴν περισσότερη ζωὴ σου— ἂν εἶσαι μισότριτος ἢ
γέρος— τὴν ἐπέρασε στὴν Τούρκικη ἀθλιότητα καὶ
κακοδαμονία.

Σὲ διώγουν ἀπὸ τὸ σπίτι σου καὶ ξαπλώνουν-
ται αὐτοί, σοῦ παίρνουν τὸ πάπλωμά σου καὶ τὸ σκε-
πιοῦνται οἱ ἴδιοι, σοῦ κλέβουν τὸ ρούχο σου καὶ ντύ-
νονται αὐτοί, ροφοῦν τὸ κρασί σου, καὶ στὸ τέλος
ξεπατώνουν καὶ τὴν τιμὴν σου... ἐπὶ ἀποδείξει.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἐλευθερωτὲς τῆς Θράκης καὶ Μα-
κεδονίας καὶ ὁ πολιτισμὸς τους πού θὰ βασιλέψη
στὸν κατακαυμένον τόπον μας.

Μπορῶ νὰ πῶ σὲ πείσμα τῆς «Ἐστίας» ὅτι οἱ
σύμμαχοί μας εἶνε δασκάλοι τῶν ἀγάδων, γιὰτὶ στὴν
φυγὴ τῶν δεύτερων κυριαρχεῖ ἀκόμα τὸ θρησκευτι-
κὸ μερκαμέτι (ἔλεος).

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοκτήτης: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, αρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομή χρονιάτικη: Για την Ελλάδα και την Κρήτη δρ. 10. Για το εξωτερικό φρ. χρ. 12,50.—Για τις επαρχίες δεχόμαστε και τριμηνες συντρομές (3 δρ την τριμηνία).—Κανένας δε γράφεται συντρομητής ή δεν προπληρώσει την συντρομή του.

20 λεπτά το φύλλο.—Τα περασμένα φύλλα που λioύνται στο γραφείο μας διπλή τιμή.

Βρίσκεται στην Αθήνα σ' όλα τα κίosκια, και στις επαρχίες σ' όλα τα πρακτορεία των Εφημερίδων.

Έτσι θα φάν και τα σκολειά μας και τις εκκλησίες μας και τα κοινοτικά μας, και στο τέλος θα φάν κ' εμάς, γιατί όλίγοι θάνεχτούν να ζούν με διαρκή ύψωμένο γρόνθο στο κεφάλι μας.

Φαντάσου ότι προχτές άντι να συνορατάζουon για τα Γιάνενα, έδειραν πολλούς που δεν ήθελαν να παραδεχτούν ότι, όπως αυτοί διέδιδαν, δύο μεραρχίες ίππικού Βουργαρικού κατέλαβαν τα Γιάνενα, και όχι ο Έλληνικός ήρωϊσμός.

Άς κλάψουμε από τώρα ότι έχουμε να κλάψουμε, αν μη αύστηρη, συμμαχική συνεννόηση έξασφαλίση και περιφρουρήση εκείνο, το έποϊον ή φιλοτιμία, ή ύπόσταση, ή εϋγενική ανατροφή του Έλληνικού λαού απαραίτητα αισθάνεται αναγκαίο για να ζήση.

ΘΡΑΚΙΚΟΣ

ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΜΑΒΙΔΗ

Η Έπιτροπή για την έκδοση των «Απάντων» του άλησημονήτου ΜΑΒΙΔΗ, παρακαλεί όσους έχουν γραμμάτια του να της τα στείλουν στα γραφεία του Έκπαιδευτικού Όμιλου (4 Λέκκ) για να δημοσιευθούν στην έκδοση. Τα γραμμάτια αυτά θα αντιγραφούν και θα έπι-στραφούν άμέσως.

Ο ΕΘΝΙΚΟΣ ΜΑΣ ΤΜΝΟΣ

Πρωτότυπη, δυνατή, τολμηρή όσο παίρνει, μα και συναρπαστική, καθάρια έλληνική και έπιβλητική ή έμπνευση του κ. Θ. Τρικογλίδη. Μπορεί να-θελε λίγο περισσότερο δούλεμα το σκίτσο του στις λεπτομέρειες, μα δε σημαίνει τίποτα αυτό. Έμεις στην έμπνευση μοναχά σταματάμε. Και στην έμπνευση πρέπει να σταματήσει κι ο πιο δύσκολος τεχνοκρίτης και να σφίξει γκαρδιακά το χέρι του νεαρού τεχνίτη, που άκόμα σπουδάζοντας στην Καλλιτεχνική Ακαδημία της Νέας Υόρκης μας δίνει τόσο νωρίς δείγματα αξιοπαρατήρητα του δυνατού ταλέντου του και της ποιητικότητας όρμης του.

Γιατί ο κ. Τρικογλίδης είναι και ποιητής. Και ως ποιητής είδε το μεγάλο Σολωμό την έρη σιγμή που δραματίζεται τις πρώτες στροφές του «Υμνου εις την Έλευθερίαν»

Σε γνωρίζω από την κόψη
του σπαθιού την τρομερή,
σε γνωρίζω από την όψη
που με βία μετράει τη γή.

Άπ' τα κόκκαλα βγαλμένη
των Έλλήνων τα ιερά,
και σαν πρώτα άντρωιωμένη,
χαίρε, ό χαίρε, Έλευθεριά.

Προσέχτε την Έλευθεριά. Μελετήστε την και θα δείτε ζωντανεμένη την 95 στροφή του άθιάντου «Υμνου»:

Λάμψη έχει όλη φλογώδη
χείλος, μέτωπο, οφθαλμός.
Φως το χέρι, φως το πόδι
κι όλα γύρω σου είναι φώς.

Και το φως της πέφτει πλείρο στη σημερινή μας Δόξα που ο ζουγράφος ποιητής τη συδολίζει με τα θωρηχτά μας, τέροπλάνα μας και τον άγρυπνο φρουρό.

Ό κ. Τρικογλίδης θα τραδήξει μπροστά, αυτό σίγουρα μπορεί ναν το προφητέψει κανείς, γιατί έχει δυο χαρίσματα σημαντικά, θέληση βουνό και άγάπη άσθεστη στην τέχνη του. Με αυτά τα δυο έφοδιασμένος πήγε πρό τέσσερα χρόνια στην Αμερική. Πήγε για να δουλέψει και για να σπουδάσει — πήγε ναύτοδημιουργηθεί. Είναι δηλ. από τους βιοπαλαιστές εκείνους τους εϋγενικούς που βάζουν ένα σκοπό στη ζωή τους, ένα σημάδι στο δρόμο τους, και το φτάνουonε.

ΔΗΜΟΣ ΝΗΣΙΩΤΗΣ

Ο ΕΘΝΙΚΟΣ ΜΑΣ ΥΜΝΟΣ

(Έργο Θ. ΤΡΙΚΟΓΛΙΑΗ. Κολλιτεχν. Ἀκαδημ. Ν. Ὑόρκη).

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΤΟ ίδιο βράδι που κυκλοφόρησε στην 'Αθήνα η άπαίσια είδηση της δολοφονίας του αείμνηστου Βασιλιά μας και μαθέφτηκε τὸ ὄνομα τοῦ δολοφόνου, δυὸ βουλευτὲς τοῦ νομοῦ Λαρίσσης παρασυρόμενοι ἀπὸ τὴν ὁμωνυμία τοῦ κακούργου μὲ ἓνα δικηγόρο τοῦ Βόλου, πρώην βουλευτὴ καὶ φίλο τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Βόλου, πού δὲν ὑποστήριξε τοὺς δυὸ βουλευτὲς σὲς ἐκλογές, τριγύριζαν τοὺς κύκλους τῶν ἀνθρώπων στὰ καφενεῖα καὶ τοὺς δημοσιογράφους καὶ ἔσπεραν τὴ φήμη πὼς ὁ δολοφόνος εἶναι Βολιώτης, μέλος τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου, μαλλιαρὸς, ἄθεος καὶ δὲν ξέρω τί ἄλλο. Ἀποτέλεσμα τῆς ἀσυνείδητα ἐπιπόλαιης ἐκείνης σπερμολογίας εἶταν ν' ἀρχίσουν οἱ ἐφημερίδες, κατὰ προτίμηση οἱ ἀντιπολιτευόμενες, τὸν ἐξάψαλμο κατὰ τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου, κατὰ τῆς Ἐργατικῆς ἰδέας, κατὰ τῆς γλωσσικῆς μεταρρύθμισης, κατὰ τῆς νεωτεριστικῆς κίνησης πού ἀντιπροσωπεύουν στὸν τόπο μας οἱ λιγοστοὶ Ρωμιοὶ σοσιαλιστὲς.

Ἐφτυχῶς ἡ ἀνάκριση ξεδιάλυσε γρήγορα πὼς ὁ δολοφόνος Σχινᾶς δὲν εἶχε καμμιά σχέση μὲ τὸ Ἐργατικὸ Κέντρο τοῦ Βόλου, δὲν εἶταν οὔτε ἄθεος οὔτε μαλλιαρὸς, καὶ ἔτσι ἀπαλλαχτήκαμε ἀπὸ νέες συκοφαντίες πού θάπρεπε πάλε νὰ περάσῃ καιρὸς καὶ καιρὸς γιὰ νὰ ξεδιαλυθοῦν.

Ἀπλὰ ἀναφέρουμε τὸ πρᾶμα καὶ δὲ δίνουμε καμμίαν ἐκφραση στὴ ζωνερὴ ἀγανάχτησή μας γιὰ τὴ διαγωγή τῶν σπερμολόγων βουλευτῶν, πού ὄχι ἀπὸ ὑστεροβουλία ἀλλ' ἀπὸ ἀσυνείδητη ἐπιπολαιότητα (τὸ ἐπαναλαβαίνουμε) πῆγαν νὰ δολοφονήσουν σὰ Σχινᾶδες μιὰν ἰδέα. Περὶ τὸ νὰ προστέσουμε ὅτι καὶ οἱ δυὸ ἔντιμοι κύριοι εἶναι γλωσσαμύντορες.

Καὶ τώρα ἡ ἀντίστροφη ὄψη.

Ἡ Ἀνάκριση στὴ Θεσσαλονίκη ἀνακάλυψε, ὅτι ὁ δολοφόνος εἶχε σχέσεις καὶ εἶχε μάλιστα καὶ συστατικὴν ἐπιστολή (χάρη στὴν ἑποία καὶ ἐταξίδεψε δωρεῖν ὡς τὴ Θεσσαλονίκη καὶ τοῦ ἐπιτρόπου νὰ διαμένει ἐκεῖ) ἐνὸς ἀπὸ τοὺς περιφημοὺς πατριώτες πού ὑπόγραψαν τὴν ἀναφορὰ πρὸς τὴν Ἀναθεωρητικὴ Βουλὴ «ὕπερ προστασίας τῆς κινδυνεύουσας ἐθνικῆς γλώσσης».

Ἐμεῖς ἔμως — καὶ κατὰ ταῦτο διαφέρουμε ἀπὸ τοὺς γλωσσαμύντορες — δὲν καταγγέλνουμε ὅτι ὑπάρχει ἰδιαίτερη σχέση καὶ ἰδιαίτερος δεσμὸς μεταξὺ τῆς ἄτιμης πράξης ἐνὸς κακούργου καὶ τῶν γλωσσικῶν θεωριῶν τῶν ἀντιπάλων μας, γιὰ τοὺς ὁποίους μάλιστα παραδεχόμεστε ὅτι θλίβονται ἴσια μὲ μᾶς ἐξ αἰτίας τῆς βασιλοκτονίας.

ΚΑΙ ἀποδείχτηκε μὲ πὼς ὁ δολοφόνος Σχινᾶς εἶναι μόνον ἓνας ἐκφυλὸς κακούργος καὶ δὲν εἶχε καμμιά σχέση μὲ ἀνθρώπους πού ἀντιπροσωπεύουν μεταρρυθμιστικὲς τάσεις στὸν τόπο μας, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀρθογραφία μερικῶν καὶ ἰδιαιτέρως τῶν ἀντιπολιτευομένων ἐφημερίδων, καλὸ εἶναι νὰ λάβουμε ἀφορμὴ γιὰ νὰ βάλουμε μερικὰ πράγματα στὴ θέση τους.

Ἴσως χρησιμέψουν μὴ γιὰ πάντα στοὺς ἀμερόληπτους κριτὲς νὰ ἐχτιμοῦν καθέναν κατὰ τὰ ἔργα του. Ἐγραψαν λοιπὸν οἱ ἐφημερίδες, ὅτι ἡ σοσιαλιστικὴ κίνηση μὲ τὸ νὰ παρεξηγιέται ἀπὸ τοὺς ἀπλοϊκώτερος, τοὺς ἐξημιμένους καὶ τοὺς ἀνισόρροπους, εἶναι ἐπικίνδυνη στὸν τόπο μας, γιατί εἴμπορεῖ εὐκολὰ νὰ δημιουργήσῃ ὡς καὶ βασιλοκτόνους.

Ὅσο καὶ ἂν εἶναι φανερὸ πὼς καμμιά ἰδέα καὶ καμμιά κίνηση δὲν εἴμπορεῖ νὰ πάρῃ ἐπάνω της τὴν εὐθύνη τῶν παρεξηγήσεων, τῆς ἐξαψῆς καὶ τῆς ἀνισορροπίας τῶν ἀνθρώπων — ἀλλείμονο τότε, θὰ ἔπρεπε νὰ καταδικασθῇ ἡ χριστιανικὴ θρησκεία γιὰ τὰ ἐγκλήματα πού διέπραξε κατὰ καιροὺς ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία — ὅσο κι' ἂν εἶναι φανερὸ τοῦτο, ἔμως γιὰ ν' ἀποδώσουμε τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ πιστοποιήσουμε σὰν ἀμερόληπτοι καὶ καλοσυνείδητοι παρατηρητὲς, ὅτι μὲ κανέναν τρόπο οἱ Ρωμιοὶ σοσιαλιστὲς, δὲν ἀνέπτυξαν ἀντιβασιλικὰς ἰδέες ὥστε νὰ ἦταν εὐκολο νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ δαυτεὺς κανέννας ἀνισόρροπος. Ἦ ἀντίθετο μάλιστα συνέβηκε. Οἱ κοινωνιολόγοι μας, πού ἀντιπροσωπεύουν καὶ μέσα στὴ Βουλὴ τὶς σοσιαλιστικὰς τάσεις, ὄχι μόνον δὲν ἔφεραν μέσα στὶς συζήτησεις τῆς Βουλῆς ζήτημα Βασιλικὸ οὔτε στὴν Ἀναθεώρηση τοῦ Συντάγματος οὔτε σὲ ἄλλη καμμιά περίστασι, ἀλλὰ ὅταν ἀπὸ ἄλλες μεριὰς παρουσιάστηκαν ἀντιδυναστικὰς τάσεις, πρῶτοι αὐτοὶ καὶ σὲ φυλλάδια καὶ σὲ συνέντευξες πού ἔδωκαν στὶς ἐφημερίδες κατέκριναν τὶς ἀντιδυναστικὰς αὐτὰς τάσεις καὶ ἐξήγγισαν ὅτι γιὰ τὴν πολιτικὴν κατάστασι μόνον ὑπεύθυνοι καὶ μόνον ἄξιοι τιμωρίας ἦσαν οἱ πολιτικοὶ ἀπὸ τῆς μιᾶς μεριᾶς, καὶ μόνη ἄξια ἡ μεταρρύθμιση, ἡ μεταρρύθμιση τῆς οικονομικῆς ὀργάνωσος τῆς κοινωνίας ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ἐτσι τὸ πρῶτο ἰδεολογικὸ κόμμα τοῦ τόπου μας ἐκρατήθηκε ὑψηλὰ μέσα στὰ ὄρια τῆς νομιμοφροσύνης σύμφωνα μὲ τὴν ἀρχὴ τοῦ ἀνεύθυνου τῆς κοινωβουλευτικῆς Βασιλείας, ἡ ὅποια ἐνὸς ἐξασφαλίζει τὸ Στέμμα, ἐξασφαλίζει ἔμως ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ καὶ γενικώτερα τὴν εὐστάθεια τῆς πολιτείας καὶ εὐδικώτερα τὴν ἀνεξαρτησία τοῦ Κοινοβουλίου, ἐπὶ τὴν ἐλευθερία τοῦ λαοῦ.

Δὲ συνέβηκε ἔμως τὸ ἴδιο μὲ τὰ ἄλλα, τὰ

προσωπικά κόμματα του τόπου μας. Είναι πολύ νωπή ή ιστορία τους και έλοι θυμούμαστε πώς οι διάφοροι ήγέτες των κομμάτων ήσαν δημοκράτες πριν σκαρφωλώσουν στην αρχή, έβριζαν σταθλίτες τους 'Υπουργούς, κατ'άγγελναν ένα σωρό μηχανογραφίες και προροδοσίες του Στέμματος κατά της Πατρίδας, έγινοντο δέ έπειτα οι ίδιοι σταθλίτες, όπως άλληλοκαταγγελόντουσαν, άμα ανέβαιναν τα ύπουργικά έδώλια, και ξαναφορούσαν τον κόκκινο σκούφο, όταν έπεφταν. 'Ακόμα και ο χτεσινός Δημητρακόπουλος έκανε την πρώτη εμφάνισή του με ένα άσεβέστατο και άνούσιο λίβελλο κατά του τότε Διαδόχου και ήδη Βασιλιά.

Δέν επέρασε Σύνοδος της Βουλής που να μη έφεραν το Στέμμα στη συζήτησή τους, για κάθε άφορμή και για ψύλλου πήδημα, ακόμα κάποτε και γιατί ο μακαρίτης Βασιλιάς δέν έδέχτηκε εις άκρόαση τον εκ Βονίτης τρανόν πολιτικόν κύρ Μαυρομιμάτην. 'Αν θέλει κανείς να αναζητήση σε ποιά πολιτική ιδεολογία εϊμπορεί να βλαστήση σάν κακό παράσιτο ο βασιλοκτόνος, ή ιστορία βροντοφωνάζει πώς αυτή είναι ή ιδεολογία των προσωπικών κομμάτων, που διέφθιναν τον τόπο πριν να φανούν οι σοσιαλιστές. Οι βροσιές και οι ύβριστικοί ύπαινημοί που ακούστηκαν στη Βουλή του 1896 και του 1897 κατά του Στέμματος, οι καταγγελίες κατά των προκήπων για τη δράση τους στον άτυχή μας πόλεμο, αυτές έφούσκωσαν τα μυαλά του Καρδίτη!

Και τί να ειπούμε για την περίφημη άποχή των κομμάτων μετά τη διάλυση της πρώτης 'Αναθεωρητικής; Τι άλλο ήταν αυτή παρά μια αντιδασλική τάση και μια παράρμιση των έξημιμένων και άνισορόπων εις άντιδυναστικό πραξικόπημα;

Αυτά είναι πράγματα και όχι λόγια.

Τα προσωπικά κόμματα που δέν έχουν στέρεη και άντικαιμενική βάση για την πολιτική τους πορεία, αυτά όταν παρασύρονται εις αντιδασλικούς άγώνες, προσπαθώντας ν' άρπάξουν τα ύπουργικά χαρτοφυλάκια, αυτά παράγουν μια κίνηση στο λαό που είναι κίνησης να έπλίση το χέρι του εκψύλλου και του κακούργου.

-><-

ΕΠΗΛΕΞΕ παραπάνω για τους ήγέτες που αντιπροσωπέδουν λαϊκά κόμματα στη Βουλή. Τι να ειπούμε τώρα για τους άνεύθυνους βουλευτές που κινηγώντας δημοκρατικά διαφήμιση έπετέθησαν κατά καιρούς κατά του Βασιλιά; Και για να παρασιωπήσουμε τις παλιότερες έποχές που ο κ. Φιλάρετος έ-

χαρακτήριζε το Βασιλιά ως «δαπανηροτάτην μηχανήν προς ύπογραφήν Διαταγμάτων» και ο κ. Πετριπούλακης απέδιδε εις τα Βασιλικά ταξίδια τις άποτυχίες της 'Ελλάδος στο Κρητικό ζήτημα και στο Ρωσοτουρκικό πόλεμο και στο Βουλγάρικο πραξικόπημα, έρχόμαστε στην τελευταία 'Αναθεωρητική Βουλή.

Ποιάς σ' αυτήν έπετέθη άσεβώς κατά του Στέμματος; Μήπως οι Κοινωνιολόγοι; 'Όχι. 'Αλλά οι κ.κ. Πώπ, Κουλουμβάκης, Πατσουράκης. Και τί δέν ειπαν αυτοί, οι έχθροι του 'Εργατικού Κέντρου του Βόλου; 'Ανοιξτε τα Πρακτικά της Βουλής για να φριξτε, άν εϊμπορείτε ακόμη να φριξτε ύστερα από τις συκοφαντίες που ειπαν για το Πρότυπο Παρθενάγωγο.

-><-

ΑΛΛ' ο κ. Πώπ, ως άρθρογράφος της «'Εφημερίς» ζητάει τώρα την άφ ρμη της βασιλοκτονίας στη διάδοση της σοσιαλιστικής ιδέας. Και επειδή έλησμονήσεν ο 'Εβιος, νομίζει ότι έλησμονήσαμε και εμείς, ο άπ' έξω κόσμος, τί έγραφε πέρουσι ως άρθρογράφος της «'Αθήναι», που ακόμα και πλαστογραφία διέπραξε για να έξερατείσση τον Πρίγκηπα Γεώργιο.

Είναι περίεργη ή άδιαντροπία του άνθρώπου. Δυό ημέρες πριν της δολοφονίας έγραφε στην «'Εφημερίς» ένα ύποβλητικώτατο άρθρο ότι έπρεπε να φύγη ο Βασιλιάς. Τουτό όχι από άγνη πεποίθηση, αλλά από τη λύσσα που έχει κατά του Βενιζέλου, γιατί φαντάζεται πώς Κωνσταντίνος ο ΙΒ' θα διώξη το Βενιζέλο από Πρωθυπουργό. Και τώρα άντι να καμώνεται, γιατί με το άρθρο του εκείνο όχι ένας αλλά δέκα άνισόροποι, οά ήμπορούσαν να έξαφθούν και να προδούν εις άπόπειρα κατά του άειμνήστου Γεωργίου, ζητάει και βρέστα.

'Ός θανακτόνος ο κομισμός σου κ. Πώπ!

-><-

Και για να μη το ξεχνάμε! Ποιά έδημιούργησαν την κατάφωρα άντιδυναστική τάση, στα 'Ευαγγελιακά; Οι μαλλιαροί του Βόλου, ή ο Μιστριώτης;

A.

- "Ένα άρθρο κρητικό του κ. Λέαντρου Παλαμά «Για την ποίηση του Μαρξέζωκη» το άρίσαμε για τ'άλλο φύλλο, γιατί μ'ας στάλθηκε ύργά.

-- 'Εξόν από το σημερινό άρθρο του, ο «Θρακικός» μ'ας έστειλε και άλλο άρθρο, «'Ολίγο φάς», που θα δημοσιευτεί στο ερχόμενο φύλλο.

— 'Η συνέχεια του «Οί καταδίκιοι στη Σιβιρία» έμεινε για τ'άλλο φύλλο, καθώς και ένα φωαίο άρθρο του φίλου κ. Σ. Ράπη για τον ήρωικό θάνατο του άλησμόνητου Χρ. Μακρή.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Έτσι μ'ας δηγήθηκε ὁ Νάσος, Νασόπουλος τὴν παράξενη ἐκστρατεία του :

— Δὴ και δέκα μέρες, τραβώντας, πρῶτ' πρῶτ', γιὰ τὴ δουλειά μου, στάθηκα στὸ διπλανό μας μπακάλικο γιὰ νὰ κοιτάξω τί ὥρα εἶναι. Ὁ μπακάλης, ὁ κ'ὸρ Κώστας ὁ Χούμουρας, ξεφύλλιζε ἕνα δευτέρι — μπακάλικο, φυσικά — ποῦχε γραμμένα τὰ βερεσέδια τῶν γειτόνων καθισμένος στὸ λογιστήριο — γιατί στὸν πάγκο εἶχε θυρίδες μὲ λογιστήριον, ταμεῖο καὶ διεύθυνση, ἐννοεῖται πὼς λογιστὴ δὲν εἶχε, γιατί αὐτὸς εἶτανε μόνος καὶ λογιστὴς καὶ ταμίας καὶ κάπελας πολλὰς φορές, ἅμα ἔλειπε ὁ Σωτήρης, τὸ μονάκριβο μπακαλόπαιδο.

Μόλις μὲ εἶδε, ἀλλάξε θέση, πήγε καὶ στάθηκε στὴ θυρίδα τῆς διεύθυνσης καὶ μοῦπε :

— Μεθ'ὸριον ἔχουμε ἐκλογὴς στὸν ἱερό ναὸ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, θὰ ἐκλέξουμε τὸν ἱερέα τῆς ἐνορίας μας. Σὲ παρακαλῶ νὰ πεῖς τοῦ πατέρα σου νὰ ψηφίσει τὸν Τιμόθεο Δημόγερο, εἶναι καλὸς παπᾶς, μορφωμένος, τελειόφοιτος τῆς Θεολογίας, χρυσὴ καρδιά...

— Μὰ, δὲν πιστεύω νὰρθεῖ, γιατί ἔχει δουλειὰ τὴν Κυριακή.

— Ἔ, τότε ἔλα σὺ, καὶ ψήφισε γιὰ τὸν πατέρα σου.

— Μὰ κάνει;

— Κάνει, δὲν κάνει, πρέπει νὰρθεῖς. Ὁ Τιμόθεος πρέπει νὰ βγεῖ.

— Καλὰ! τοῦ εἶπα ὑπακούοντας στὸ **πρέπει** τοῦ Χούμουρα. Μὲ κέρασε μιὰ μαστίχα γιὰ νὰ μὲ καλαπιάσει καὶ πήγε στὸ ταμεῖο γιὰ νὰ ετοιμάσει κάτι γαζέτες σὲ σακκουότσα.

— Τὴν Κυριακὴ λοιπὸν! Τιμόθεος Δημόγερος!...

Ξέχασα νὰ σὰς πῶ ὅτι ὁ μπακάλης μας εἶτανε ἐπίτροπος στὴν ἐκκλησιὰ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

— <<

Ἦρθε ἡ Κυριακὴ, κρὺο λυσσαγμένο μ' ἕνα ξεροδόρι διαπεραστικό. Μόλις εἶχαμε ἀποφάει καὶ καθίσαμε γύρω στὸ μαγκάλι καὶ χουχουλιαζόμεστε κουβεντιάζοντας. Χτύπημα δυνατό καὶ γλήγορο ἀκούστηκε στὴν πόρτα. Ἄνοιγω καὶ βλέπω τὴν λυγδικαμένη σιλουέττα τοῦ Σωτήρου τοῦ μπακαλόπαιδου.

— Τρεχάτε νὰ ψηφίσετε, εἶπε ὁ Χούμουρας, γιατί τὴ χάνει τὴν ἐκλογὴ ὁ Τιμόθεος.

— Ὅθ πάτε; λέω τοῦ πατέρα μου.

— Ὅχι.

— Ἔ, τότε θὰ πάω γῶ.

— Κάνε ὅ,τι θέλεις.

Πήγα στὸ μπακάλικο, καὶ εἶτανε μαζεμένοι ὁ Βήσουλας ὁ παπουτσῆς καὶ ὁ καπετάνιος ὁ Κακουλῆς.

— Καὶ σὺ ψηφοφόρος;

— Τί νὰ κάνω, ἔτσι τὸ θέλει ὁ Χούμουρας.

— Ἔ! κᾶτσε· πίνεις μαστίχα;

— Μὰ νὰ μὴ σὰς ἐνοχλῶ.....

— Τί λέετε; μοῦ λέει ὁ Χούμουρας. Σὺν Θεῷ, μᾶς περιποιεῖ τιμὴν ἢ ἐνθάδε ἐμφάνισίς σας!

— Καὶ ὕστερα εἴμαστε ἀπὸ τὸ ἴδιο κόμμα, νὰ πάμε νὰ ψηφίσουμε!... μοῦ λέει ὁ Κακουλῆς.

Καθίσαμε λίγο στὸ μπακάλικο, ἤπιαμε κᾶνα δυὸ μαστίχες, μᾶς εἶπε κᾶνα δυὸ ἱστορίες ὁ Καπετάν Κακουλῆς, ποῦ τώρα εἶναι δικαστικὸς κλητῆρας, γιατί μόνο τὸνομα εἶχε, μὰ εἶτανε καπετάνιος στὴ στεριά. Θάλασσα δὲν ἤξερε τί θὰ πῆ. Στὰ 1870 εἶτανε μαθητὴς στὴ Σχολὴ τῆς Σύρας, σπούδαζε γιὰ πλοίαρχος, μὰ τὴν παράτησε τὴν τέχνη αὐτὴ, γιατί τὴν πρώτη φορὰ καθὼς λένε· ποῦ μπήκε σὲ μιὰ σκοῦνα—λένε πὼς εἶτανε σοροκάδα τότε—λιγοθύμησε καὶ διώχτηκε «ὡς μὴ ἔχων τὰ προσόντα γιὰ θαλασσινός».

Λοιπὸν ὁ καπετάνιος τῆς στεριάς, μᾶς ἔλεγε γιὰ τὸν καιρό.

— Χτὲς εἶχαμε πουνεντογάρμπη, σήμερα γύρισε σὲ τραμουντάνα. Κι αὐτὸς ὁ κορφιᾶς ἀνυπόφορος, νὰ μὲν κάνει ὠραίες τραμουντάνες, μὰ ξέρεις τί γίνεται στὴ Σύρα μὲ τὰ ξουράφια τῆς καὶ στὴν Τήνο μὲ τὸν σικινιά· ποῦρχειται ἀπὸ τὰ κανάλια τῆς Χιός;

— Δὲν ξέρω γῶ ἀπὸ θαλασσινὰ—λέγει ὁ Βήσουλας, μ' αὐτὸ θέλω νὰ μοῦ πεῖς, τί θέλεις νὰ πεῖς λέγοντας κορφιᾶς;

— Νὰ, τί θέλω νὰ πῶ, ὁ κορφιᾶς εἶναι ἀγέρας τῆς στεριάς, ξεκινάει ἀπὸ τὴν τραμουντάνα, λέγεται κορφιᾶς γιατί εἶναι ψηλὰ στὴν κορφή τῆς τραμουντάνας. Ἡ πορεία του εἶναι λοξή, δηλαδή, σ' ἀκρογιάλι ἔχει μπουνάτσα καὶ πάρα μέσα ποῦ ξεσπάει ὁ κορφιᾶς, ὁ Θεὸς νὰ φυλάει τὶς σκοῦνες, τὶς μπρατσέρες, τὰ τρεχαντήρια καὶ τᾶλλα πλεσόμενα. Κατάλαβες;

— Ἔ! ἄς πῶ ὅτι κατάλαβα, μὰ πάμε γιατί εἶναι δύμισο ἡ ὥρα καὶ θ' ἀρχίνησε ἡ ἐκλογὴ.

Τραβήξαμε γιὰ τὴν ἐκκλησιὰ ἔλοι φανατικοὶ ψηφοφόροι τοῦ Τιμόθεου ἢ μᾶλλον τοῦ Χούμουρα, γιατί κι αὐτὸν θὰ βγάξαμε παπᾶ ἂν εἶχε βάλει ὑποψηφιότητα.

πὸν ἀγωνίσει νὰ σκοτώξει κι ὁ κόσμος τὰ φεοσίματά του...
 Δὲν κοιτᾷς τοὺς Κγονόπουλους; Στοιχητὰ βάζω πὼς γιὰ
 μᾶς θὰ λένε καὶ μαζί μας θὰ γελῶσιν...

ΒΙΡΤΙΝΙΑ. Αἴ, κι ἄ γελῶσιν;

Κα ΡΟΖΑΡΗ. Μὰ γέλια ὁ ένας, γέλια ὁ ἄλλος...

ΚΟΣΜΙΑΝΗΣ. Ἦγὼ θὰ φάγω. Θέλω νὰ ἰδῶ τὸν κ. Λα-
 στήν... Τὸ βράδι τὴ ξυτάλιε.

ΡΟΖΑΡΗΣ. Ναι, τὸ βράδι συγγονημένα λοιπὸν. Θα-
 θέτε νὰ φάμε μαζί κι ἀπὸ κει πηγάυετε μετὴ τὴ Μέλπω
 στὸ θέατρο...

Κα ΡΟΖΑΡΗ. Ὅσο γιὰ τὸ θέατρο, λαποῦμαι πολὺ, μὰ
 ἀπόψε δὲ θὰ μπορέσω... Εἶμαι λίγο ἀδύαθετη...

ΚΟΣΜΙΑΝΗΣ. Ὅπως ἀγαπᾶτε... (γχαίεταί και φεύγει).

ΡΟΖΑΡΗΣ. Χρυσὸς ἀθροπος ὡστόσο... εἶμαι εὐτυχῆς
 ποῦ....

ΚΡΟΝΟΠΟΥΛ. (γχαμγελώνοντας). Αἴ! τ' ἀποφάσισε;

ΡΟΖΑΡΗΣ (τρέποντας τὰ γέλια του). Ποῦ θὰ πᾶει...
 θὰν τάρουσαίσει!...

Κα ΚΡΟΝΟΠ. Πάμε καὶ μεῖς, Ἄλξο... πέγνασε ἡ ὥρα...

ΚΡΟΝΟΠΟΥΛ. Ἦγὼ δὲν μπορῶ... Θὰ μᾶρὸ στὸ γυ-
 φεῖο... Δὲν πᾶησα καθόλου σήμερα...

Κα ΚΡΟΝΟΠ. Δὲν πευάξε... Γιουζῶ μονάχη μου σφιτ...

ΡΟΖΑΡΗΣ. Θέσιτε νὰ σᾶς συνηροφῆγω;

Κα ΚΡΟΝΟΠ. (γχαμγελώνοντας πονηρῶ). Σᾶς φοβᾶ-
 μα... Φοβᾶμαι πὼς στὸ θεόμιο θὰ με καταφέρετε νὰ ἀσπα-
 λίσω καὶ γὼ τὴ ἑσῆ μου.

ΡΟΖΑΡΗΣ. Ὅσο γι' αὐτό, βλέπετε, οὔτε ὁ κ. Κγο-
 νόπουλος...

ΚΡΟΝΟΠΟΥΛ. Ἦγὼ ποὺ τόπα!... Δὲ δίνω λαφρὸ γιὰ
 τὴ ἑσῆ μου, ὡστε νὰν τῆς κάνω καὶ τὴν τυπὴ νὰ τὴν ἀσπα-
 λίσω...

Κα ΚΡΟΝΟΠ. (αἰστανγῶ). Ἄλξο...

ΡΟΖΑΡΗΣ. Νογαρεῖται... μὴ τὸν πιστερεῖτε... Ἰάμε;
 Ἦσὺ, Μέλωπο μου...

Κα ΡΟΖΑΡΗ. Ἦγὼ θὰ μείνω λίγο μετὴ τὴ Βιγγινία...
 ΒΙΡΤΙΝΙΑ. Σᾶς παρακαλῶ, κῆριε Ροζάρη...

ΡΟΖΑΡΗΣ. Νὰ μείνει!... Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ με πα-
 ρακαλέσετε... Ὅσο γιὰ τὸ βράδι, περνῶ εἶγὼ ἀπὸ τὸ σφιτ
 καὶ παραγγέλω νὰ εἰρημάσω... Ἰάμε, κυρία Κγονοπου-
 λου... Ἄντιο, Βιγγινία μου! (Ναίεταί και φεύγει).

Κα ΡΟΖΑΡΗ. Οἶψ; Δὲν τοὺς γνωρεύω, ἔξοσις, κι αὐ-
 τοὺς καθόλου... Χειρότεροι κι ἀπὸ τοὺς Μεμητέκους κο-
 ρέουνε νὰ γίνουνε...

ΒΙΡΤΙΝΙΑ. Ἄμὲ ὁ κ. Κοσηίδης; Τί σοῦ λέει αὐτὸ τὸ
 φροῦτο;!

Κα ΡΟΖΑΡΗ. Ἀηδέστιατος!... Ἐφέσις; Λίγο ἔλαττε νὰ
 μοῦ ἔνησει μᾶνι μᾶνι καὶ γυνεβοῦ, ὁ ἀδιάντροπος!...

ΒΙΡΤΙΝΙΑ (γελώντας). Μὴ μοῦ τὸ λές!...

Κα ΡΟΖΑΡΗ. Κι ὁ Ροζάρης προθήμιος νὰ τὸν καλέσει
 κυόλας νὰ φάμε τὸ βράδι μαζί! Μὰ ἔνοια σου, θὰ δεῖ
 ζᾶντι μοῦτρου ποὺ δὲ θὰν τοῦ ξανιάθει πιὰ ἡ ὄρεση νὰ ξα-
 ναταῖσει τὸ κατόφλι μας.

ΒΙΡΤΙΝΙΑ. Ὅχι δὲ κ' ἔτσι, Μέλωπο μου...

Κα ΡΟΖΑΡΗ. Ὅχι κ' ἔτσι;... Καλέ, οἱ τέτοι θέλουν
 ἀπὸ τὴν ἀεχὴ μετὸ ἄγριο... Ἄκου με μέντα!... Ἄληθεια,
 δὲ σὲ γόητσα γιὰ τὸν Κλέαρχο...

ΒΙΡΤΙΝΙΑ. Ἀφισέ με, Μέλωπο μου, καὶ εἶμαι νὰ σκά-
 σω... Ὁ πατέρας μου...

Κα ΡΟΖΑΡΗ. Ἐμῶθε τίποτα ὁ πατέρας σου; Ἦσὺ
 προχτῆς μοῦλέγιες πὼς ἀποφάσισε νὰν τοῦ τὸ πῆσι... νὰν
 τοῦ πῆσι πὼς ἀγαπᾷς τὸν Κλέαρχο!

ΒΙΡΤΙΝΙΑ. Τόγα πιὰ;... Ἀλλοίμονο!... Αὐτὸ δὲ ἔλα-
 τε τόγα, νὰν τοῦ τὸ πῶ...

Κα ΡΟΖΑΡΗ. Μὰ τί τρέζει; Δυνέβηζε τίποτα;

BIPGINIA. Δὲν τὰ παῖε καθόλου καλά ὁ πατέρας μὲ τὸν Κλέαρχο τώρα καὶ κίμπισο καιρό ! Ὅλο καὶ γερνιάζουνε, ὄλο καὶ μαλώνουνε... Φοβιάμαι μήπως... Μὰ δὲ φταίει καὶ ὁ πατέρας. Ὁ Κλέαρχος τοῦ παριμπιάνει στὴ μίτη.... Ἄσπρω λέει ὁ πατέρας, μαῦρο αὐτός... Καμιὰ ὄρα θὰ γάσει πὰ τὴν ἔπομονή του ὁ πατέρας...

Κα ΡΟΖΑΡΗ. Ὁ Κλέαρχος εἶναι ἀνεχτίμητος νέος.... μὲ γαρσχηρία... μέ...

BIPGINIA. Μὰ μήπως δὲν τὰ ξέρω καὶ δὲν καμαρώνω γι' αὐτά ; Μὰ ἔλα πάλι ποὺ τὸ παριακάνει, ποὺ θέλει ὄλα νὰν τὰ μετράει μὲ τὸ μέτρο τῆς ἠθικῆς του, τῆς ελευθρινείας του !... Καὶ μιὰ ἐφημερίδα, ξέφεις, γὰ νὰ ζήσεις, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κάποια ἀββαρία ἠθικῆς, καθὼς λέει συχνὰ ὁ πατέρας. Ὁ Κλέαρχος ἔτρεπε, γὰ τὸ χατίρι μου, νὰ παραβλέπει καμιὰ φορὰ καὶ νά...

ΓΙΑΝΙΑΙΣ (μπιάνοντας). Μήπως σὰς ἐνοχλῶ ; Καλησπέρα, κυρία Ροζάρη. Ἐκλεψα μιὰ στιγμὴ ποὺ ὁ διευθυντής μου εἶναι μὲ τὸν κ. Κοσμίδη καὶ ἤρθα νὰ σὰς κρατήσω συντροφιά...

Κα ΡΟΖΑΡΗ. Καὶ σὰς εὐχαριστοῦμε γι' αὐτό, κ. Γιαννίδη...

BIPGINIA. Μοῦ τᾶφρες τὰ εἰσιτήρια τῆς ὀπερέτας ; Τάχω τάξει γι' ἀπόψε στὴν κυρία Καβουρίδη...

ΓΙΑΝΙΑΙΣ. Σὰς τᾶφρα. (τῆς τὰ εἶνει. Ὅστερα παύει ἕνα βιόλιό ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ βυθίζεται στὸ διαδύκσιμα).

Κα ΡΟΖΑΡΗ. Ὅμορφη συντροφιά μὰς κοιτάτε...

BIPGINIA (γχιμεγγελόντας). Μὰ τί νὰ πεῖ μὲ μὰς ; Μὲ διὸ κοιτογυνιάζεις !...

ΓΙΑΝΙΑΙΣ. Νὰ μὲ συχωρεῖτε. Ἀφαιρέθηκα. Ἔχω τόσα στὸ κεφάλι μου...

Κα ΡΟΖΑΡΗ. Βέβαια, ὁ ἀρχισυντάχης μιὰς ἐφημερίδας...

ΚΡΟΝΟΠΟΥΛΑ. Καλὰ λές ! Πρέπει νὰν τὸν βροθήσω! (Δυνατὰ στὸ Ροζάρη). Καὶ τὴ νύχτα δουλιές ;... Μὰ σὺ, ἀδερφέ, ἀριανίσεσαι ἔτσι...

ΓΟΖΑΡΗΣ. Τί νὰ γίνει !... πέσινε τώρα τελευταία τόσες δουλιές...

ΚΟΣΜΙΔΗΣ. Ὅποτε ἐργάζεται πολὺ ἡ Ἐταιρία σας ;

ΡΟΖΑΡΗΣ. Ἄν καὶ νεοσύστατο τὸ πραχτορεῖό μας, δουλιές δὲ μὰς λείπουν ξέρετε. ἔχει ὄνομα καλὸ ἡ Ἐταιρία ποὺ ἀντιπροσωπεύουμε... Ἡ πρώτη Ἐταιρία τῆς Λόντρας !... Ἀλήθεια, ἐσεῖς ἔχετε ἀσφαλιστῆ, κ. Κοσμίδη ;

ΚΟΣΜΙΔΗΣ. Ἀκόμα δὲν τὸ σκέφτηκα νά...

ΡΟΖΑΡΗΣ. Μὴν τὸ λέτε !... Μὴν τὸ λέτε !... Ἐσεῖς, ἀθθωπος τῆς μπόρσας, ἕνα μυαλὸ τόσο πραχτικὸ καὶ νὰ μὴν ἔχετε ἀσφαλιστὴ τὴ ζωὴ σας ;... Νὰ σὰς ἀσφαλίσω στὴν Ἐταιρία μὲς... Ξέρετε, τᾶσφαλιστρα εἶναι μηδαμινά, τιποτένια, καὶ θᾶξετε τόκο... (ἐκκλωσθεῖ νὰν τοῦ μλετῆμιτιστευτὰκ).

ΚΡΟΝΟΠ. (στὴ γυναῖκα του σιγανά). Μορὲ τὸ θερίο, πὼς τὸν βούτηξε !... Ὅστε τὴν ἀνίασι του δὲν τὸν ἄφρισε νὰ πάρει !... Αὐτός, μορὲ μάτια μου... (ἐκκλωσθεῖν τὴν κουβέντα καὶ γελοῦν).

Κα ΡΟΖΑΡΗ (στὴ Βιργινία). Κατάντησε ἀνυπόφορος πιά !... Δὲ βαστάω... Ἐὰν τοῦ κάνω καμιὰ σκηνή ! Ἐὰν τὸν ρεζιλέψω μιὰ καὶ καλή.

BIPGINIA. Μὰ γιατί τὰ παίρνεις ἔτσι τραγικά ; Ἐὲς νὰ μὴν κοιτάξει τὴ δουλιὰ του ;

Κα ΡΟΖΑΡΗ. Νὰ τὴν κοιτάξει, μὰ νὰ βρεῖ κανέναν ἄλλο τρόπο, ὄχι ἔτσι !... Δὲν κοιτάει νὰ μοῦ μιλήσει ἄντρας καὶ ἀμέσως θὰν τοῦ ρηχτεῖ νὰν τοῦ ἀσφαλίσει τὴ ζωὴ... Πάει νὰ πιστέψει κανεὶς πὼς μὲ μεταγεμίζεται γὰ ὄργανο, γὰ μείστρα του...

BIPGINIA. Τὰ παραλές, κοιμένη... Ὁ κ. Ροζάρης...

Κα ΡΟΖΑΡΗ. Ὁ κ. Ροζάρης ἀνάγκη νὰ μπεῖ σὲ τάξη

Χιονόνερο δυνατό έπεφτε πού τὸ σκορπούσε ὁ βοριάς δῶθε κείθε. Οἱ ὀμπρέλες ποῦ νὰ κρατηθοῦν ἀνοιγμένες. Σὰ βγήκαμε στ' ἀνοιχτὸ μέρος δυνάμωσε ὁ βοριάς, χαλάς: δυνατό καὶ μεγάλο σὰ ρεθίθει έπεφτε χτυπώντας μας στὰ μούτρα. Τὰ μάτια μας τᾶχαμε καρφωμένα στὴν ἄσπρη ἐκκλησύλα ποῦχε γιὰ φόντο τὰ χιονισμένα βουνὰ καὶ σιγοπροχωρούσαμε μὲ μεγάλη ἀντίσταση κόντρα στὸν ἀγέρα.

— Ἡ μπρατσέρα, δταν εἶναι κόντρα στὸν καιρὸ, πάει μὲ βόλτες καὶ μεῖς μὲ βόλτες νὰ τραβήξουμε!.. λέει ὁ Κακουλῆς.

— Μὰς βούλιαξες σκυλί! ξεφωνίζει ὁ Βήσουλας.

— Μάϊνα κόντρα φλόκο, μάϊνα μπαμπαφίγκο μάϊνα γάμπιες, γιατί ἔρχεται σηλιάδα! προστάζει ὁ Κακουλῆς.

Κάνει ν' ἀνοίξει τὴν ὀμπρέλλα του ὁ Βήσουλας μὰ ὁ μανιασμένος βοριάς τὴν ἔκανε στὴν ἀρχὴ σὲ Γιαπιωνέζικο σχῆμα, μετὰ λυγίσανε οἱ μπανέλες κ' ἔσπασε.

— Ἐνῶ σοῦ λέω μάϊνα, ἐσύ ἀνοίγεις τὴν ὀμπρέλλα σου! Μωρὲ ντίπ ἀστοιχείωτος εἶσαι. Ἐ! δὲν πειράζει γιὰ τὸν Παπᾶ Τιμόθεο! τοῦ λέει ὁ Κακουλῆς πειράζοντάς τονε.

Μὲ ὅλες ὅμως τίς σφῆς σιδουλές τοῦ Κακουλῆ δὲν κάναμε τίποτα. Τὰ κορμιά μας τὰ ταλάντενε ὁ ἀγέρας. «Τὸ τιμόνι δὲν ἄκουγε πιά». Τὸ βάλλαμε στὰ πόδια, γυρίζοντας τὴ ράχη «γιὰ νὰ ἔχουμε πρῆμα τὸν καιρὸ», καθὼς ἔλεγε ὁ Κακουλῆς. Μετάγαμε, ὁ βοριάς μᾶς βοήθουσε τώρα.

— Δέκα μίλια τὴν ὥρα πέρνομε ἂν κρατήσῃ ἔτσι ὁ καιρὸς! λέει ὁ Κακουλῆς.

Φεύγει τὸ πρακτινισμένο σκληρὸ τοῦ Βήσουλα καὶ δὸς του κινηγητὸ νὰ τὸ πιάσει.

Καμιὰ φορά τὸν βρήκαμε καταλαχανιασμένο, πιωμένο σ' ἓνα σῆλο τοῦ ἠλεκτρικοῦ τράμι μὲ τὸ σκληρὸ καταλασπωμένο κ' ἴσαμε τ' αὐτὰ χωμένο.

— Ἄχ! ὦχ! τί καιρὸς εἶν' αὐτός, καπετὰν Κακουλῆ;

— Κορφαῖς.

— Λάθος κάνεις. Καρφαῖς λέγεται, γιατί καρφὶ κόβουμε.

Ἦστερα ἀπὸ πολλὰ βᾶσανα φτάσαμε στὴν ἐκκλησιά, ἀλαλιασμένοι ἀπὸ τὸ κρύο καὶ μὲ τὰ μάτια δακρυσμένα. Ὁ Χούμουρας μᾶς ὑποδέχεται λέγοντάς μας,

— Προσοχὴ, παιδιά, γιατί χάνουμε τὴν ἐκλογὴ, μᾶς φάγανε οἱ νεοφυτικοί.

— Ἐμεῖς τὸν ψηφο μας θὰ τὸν δώσουμε στὸν Τιμόθεο. Τώρα γιὰ τᾶλλα, δικὴ σου δουλειά.

— Ἐσύ, γυρίζει κ..! λέει σὲ μένα, θὰ ψηφίσῃς μὲ τ' ὄνομα Γιάννης Νασόπουλος!

— Καλά.

Μᾶς κίρασε καφὲ πού μᾶς τὸν ἔψησε ἡ ἐκκλησία καὶ καθίσαμε περιμένοντας νᾶρθῇ ἡ ἐφορευτικὴ ἐπιτροπὴ καὶ ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Μητροπόλεως γιὰ νὰ ψηφίσουμε.

Τέλος ἦρθε ἡ ἐφορευτικὴ ἐπιτροπὴ καὶ ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Μητροπόλεως ὁ ὁποῖος ἔβαλε καὶ τίς φωνὲς ἄμα εἶδε τοὺς ἐπιτρόπους νὰ τρώνε μέσα στὴν ἐκκλησιά, λέγοντάς τους,

— Κυρίου οἶκος εἶναι δῶ γιὰ Κυρίου ταβέρνα;

Ἔνας ἀπὸ τὸ ἀντίθετο κόμμα, τὸ Νεοφυτικὸ, λέει,

— Παπᾶ μου λάθος ἔκανες, δὲν εἶναι Κυρίου ταβέρνα, εἶναι ὑποκατάστημα τῆς ταβέρνας τοῦ Κυρίου Χούμουρα.

Ὁ παπαντιπρόσωπος τὸν ἰσοκοίταξε λιγάκι μὰ δὲν εἶπε τίποτε: τὸ κατᾶπτε τὸ χαπᾶι, γιατί καὶ αὐτὸς εἶτανε ἀπὸ τὸ ἴδιο κόμμα καὶ τοῦ ἄρεσε ὁ χαριεντισμὸς τοῦ ὀμοῦδεάτη του. Πήρανε ἓνα τραπέζι καὶ δυὸ τρεῖς καρέκλες καὶ καθίσανε ἔχοντας γυρισμένη τὴ ράχη στὴν Ὁραία Πύλη—τί! ἀμρ-τία!—καὶ ἀρχίνησε ἡ ἐκλογὴ.

Ὁ Χούμουρας κρατοῦσε ἀνοιχτὸ τὸ μητρώο τῶν ἐνοριτῶν καὶ φώναζε,

—453. Εὐάγγελος Ἀσπρογέρακας, ὁδὸς...

Τὸν ρωτοῦσανε ποιὸν ψηφίζει καὶ ἔλεγε ὑπογράφοντας. Ἄμα ἔλεγε κανεὶς τὸν Τιμόθεο, κρᾶζανε «ἄς ὕψεσαι» οἱ Νεοφυτικοί, ἄμα ἔλεγε τὸ Νεόφυτο «θὰ ἔλθει ἡμέρα κρίσεως» σκούζανε οἱ Τιμοθεῖκοί.

—456. Γεώργιος Βήσουλας.

—Ποῖον ψηφίζεις ἐσύ;

—Τὸν Τιμόθεο Δημογεράκη!..

— Μὰ ἐσύ δὲν ξέρεις πὼς τὸν ἔλενε καὶ τὸν ψηφίζεις;

— Παραδρομὴ τῆς γλώσσεως! Πὼς δὲν τὸν ξέρω ἀφοῦ εἶναι καὶ πελάτης μου;

— 457! Γιάννης Νασόπουλος!

Πήγα καὶ κάθισα στὴν καρέκλα περιμένοντας νὰ μὲ ρωτήσουνε ποιὸν ψηφίζω καὶ νὰ ὑπογράψω. Ὁ παπαντιπρόσωπος τῆς Μητροπόλεως μὲ κοίταξε καλὰ καλὰ καὶ μούπε.

— Ἐσύ εἶσαι ὁ Γιάννης Νασόπουλος;

— Ὁλόκληρος.

— Πόσο χρονῶνε εἶσαι;

— Εἰκοσιδύο, λέω χαμογελώντας, κατόπιν προηγούμενου μαθήματος τοῦ Χούμουρα.

- Συντηρείς οικογένεια ;
 — Έγώ; έχω ὁ πατέρας μου...
 — Μὰ τότε ποιός ἀπὸ τοὺς δυὸ εἶναι ὁ Γιάννης Ναστόπουλος ;
 — Ὁ πατέρας μου.
 — Νῆρθει ὁ ἴδιος, ἐσύ δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ ψηφίσεις.
 — Πῶς; ἀφαιρεῖτε τὸ δικαίωμα ἀπὸ τοὺς ἐνοριτες νὰ ψηφίσουν τὸν ἱερέα τους; λέει ὁ Χούμουρας ἀγριεμένος. Ἀφοῦ εἶναι ὁ πατέρας ἄρρωστος, ἔστειλε τὸ παιδί του νὰ ψηφίσει. Λοιπὸν κ' ἐσύ τὸν Τιμόθεο ;
 — Ναι.
 — Ὅχι, ἐγὼ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα, φωνάζουν οἱ Νεοφυτικαί· θὰ γίνῃ ἐξέλεξις, γιατί γινήκανε καὶ ἄλλα ἄτοπα.

Φωνές, σούσουρο, κακὸ τσακώνονται οἱ Τιμοθεϊκοὶ μὲ τοὺς Νεοφυτικούς. Ἐγὼ βλέποντας αὐτὴ τὴ φασαρία πού ἔγινε ἐξ αἰτίας μου, σηκώνομαι καὶ φεύγω ἀκολουθούμενος καὶ ἀπὸ τοὺς δυὸ φιλήσυχους πολίτες, τὸ Βήσουλα καὶ τὸν Κακουλή.

Τὸ βράδυ πήγα στὸ μπακάλικο τοῦ Χούμουρα. Μὲ δέχτηκε μὲ χίλια κοπλιμένα, μὲ κέρασε καὶ μαστίχα καὶ μουσε.

— Τάμαθες; ἡ ἐκλογή ἀναβλήθηκε γιὰ τὴν ἄλλη Κυριακή. Σὲ φκαριστοῦμε πολὺ καὶ ἐγὼ καὶ ὁ Τιμόθεος, γιατί ἂν δὲν εἴσωνα ἐσύ, θὰ χάναμε τὴν ἐκλογή,

Τὴν ἄλλη Κυριακή βγήκε παπᾶς ὁ Τιμόθεος. Νά, λοιπὸν καὶ γὼ πού μὲ ἔλεγε τὴν ἔχτρα πού ἔχω στοὺς παπάδες, ἀθελά μου κατέρησα νὰ διορίσω ἔνανε.

— Ἄς ἔψονται ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως.

10 τοῦ Φλεβάρη 1913

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΙ Η ΤΙΜΩΡΙΑ

Πουλιέται στὰ γραφεῖα μας τέσσερις δραχμὲς ἰστὸ ἐξωτερικὸ στέλνεται μὲ δρ. 4,50 «ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΙ Η ΤΙΜΩΡΙΑ» τοῦ Δοστογιέφσκη, μεταφρασμένο ὑπέροχα στὴ δημοτικὴ ἀπὸ τὸν κ. Στέλιο Χαριτάκη. Τὸ βιβλίον εἶναι σὲ δυὸ τόμους (σελ. 763 κ' ἔχει τυπωθεῖ στὰ Χανιά.

“ΓΡΑΜΜΑΤΑ”

ΜΗΝΙΑΙΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Τόμος Δεύτερος (400-450 σελίδες)

Συντρομὴ φρ. 10, προπληρωτέα.

Διεύθυνσις: «Grammata» B. R. 1146. Alexandrie (Egypte)

© ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Μὲ τὸν τίτλο «Περιμένομεν τὴν ἀναίρεσίν των», ἡ «Ἀκρόπολις» τῆς προπερασμένης Δευτέρας (11 Μαρτίου) ξανατύπωσε στὴν πρώτη σελίδα της, στὴν πιὸ τιμητικὰ θέσι ἀλάκαιρο τὸ ἄρθρο μας τοῦ περασμένου φύλλου «Οἱ συμμαχοὶ !!! μας» (σελίδα 5), κλεινοντάς το ἔτσι: «Μέχρι ἀναίρεσεως τῶν ἀνωτέρω, ἔχομεν δικαίωμα νὰ τὰ πιστεύσωμεν. Καὶ ἐρωτῶμεν: Ὁ κ. Βενιζέλος ἀγγέλλον πρὸ τοῦ πολέμου τὴν σύμψηξιν τῆς Βαλκανικῆς συμμαχίας ὡνόμασε ταύτην γεγονὸς κοσμοϊστορικόν. Ἄλλ' ἂν τὰ ἀνωτέρω ἀληθεύουν, ἡ συμμαχία δὲν ὑπῆρξεν ἢ γεγοнос ἀξιοθρήνητον διὰ τὸν Ἑλληνισμόν καὶ τὸ κοσμοϊστορικόν τοῦτο κατόρθωμα, περὶ οὗ ἐλάλησεν ὁ κ. Πρωθυπουργός, πολιτικὴ ὀμελέτια. Ἄλλ' ἐπαναλαμβάνομεν, ἂν ἀληθεύουν... Καὶ περιμένομεν ἐν τῷ μεταξύ τὴν ἀναίρεσίν των». Μὰ τίποτα ἴσαμε τὴν ὥρα δὲν ἀναιρέθηκε. Κι οὔτε θ' ἀναιρέθει, ἀφοῦ ὅλα εἰντουσαν ἀληθινά. Γιὰ τὸ ἄρθρο αὐτὸ δικάζονται σήμερα Σάββατο (23 τοῦ Μάρτη) στὸ Στρατοδικεῖο ἡ «Ἀκρόπολις» καὶ «Ὁ Νουμάς».

— Ὁ «Ἀρχιουστᾶχτης» σήμερα ἀλλάζει θέση γιὰ νὰρθεῖ βολικώτερα τὸ τόπωνμα τῆς εἰκόνας. Γιὰ χάρη τῆς εἰκόνας τυπώνεται καὶ τὸ σημερνὸ φύλλο σὲ πιὸ διαλεχτὸ χαρτί.

— Διαβάστε ἓνα ἄρθρο στὴν «Ἀκρόπολις» τῆς περασμένης Τρίτης (19 Μαρτίου) σελ. 1, στήλη 1 μὲ τὸν τίτλο «Τί δὲν ἔγινε στὴ Θεσσαλονίκη» καὶ θὰ μάθετε γιατί σκοτώθηκε ὁ Βασιλεὺς μας Νά, πὸς τελιώνει τὸ ἄρθρο: «Αἱ περιστάσεις δὲν ἐπιτρέπουν ἀκόμη μεγαλεῖτερα ἀποκαλυπτήρια τῶν ἀρχῶν Θεσσαλονίκης. Μὲ τὸν καιρὸν θὰ γίνῃ καὶ αὐτὸ καὶ θὰ φανερωθῶσι πολλὰ ἄλλα φρικτὰ σφάλματα αὐτῶν. Ἐκεῖνο ὅμως πού ἐπεῖγει καὶ εἶνε ἀπορίας ἄξιον διότι δὲν ἔγινεν τὴν ἐπομένην τῆς βασιλοκτονίας, εἶνε νὰ κληθῶσιν οἱ κ. κ. Ρακτιβάν καὶ Ἀργυρόπουλος εἰς Ἀθήνας, ὅπως ὁ μὲν εἰς διευθύνει τὸ ὑπουργεῖον τοῦ ἡ ἐπανακτῆσθ τὸ γραφεῖόν του, ὁ δὲ ἕτερος ἐπαναλάβῃ τὴν δρασίν του ἀνά τὰ Ἀθηναϊκὰ σαλόνια ἢ νὰ ἐπανακτῆσθ τὴν θέσιν του εἰς τὴν γραμματεῖαν τῆς Ἐταιρείας τῶν Τροχιδορρόμων, ἡτις τὸν ἐστερηθῆ διὰ τὸν φορτωθῆ ἢ Ἑλληνικὴ Διοικήσις ὡς Νομάρχην».

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. κ. Α. Σουρ. Κόρινθο, Μελ. Συγ. Σέμο, Μελ. Λογοθ. Γενεθῆ, Κ. Δαμ. Ἀργῆιο καὶ Β. Πασχ. Ἀλεξάντρεια. Λάβαμε τὴ συντρομὴ κ' εὐχαριστοῦμε.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

- ΓΙΑ — «Ὅσοι ζωντανοὶ» δρ. 2 (γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ φρ. 2,25).
 Γ. Ν. ΑΒΑΖΟΥ (Judas Errant) «Ἀγκάθια καὶ τριτόλοιο» δρ. 1 (γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ, φρ. 1,25).
 OSCAR WILDE — «DE PROFUNDIS» μετὰ φρ. Ἀλεξ. Μαρπουτζόγλου δρ. 2 (γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ φρ. 2,25).
 VERNON LEE — «Ἡ Ἀριάνη στὴ Μίνι-τουν», δρᾶμα σὲ πέντε πράξεις (μετὰ φραση Στέφ. Πάργα) δρ. 1 (γιὰ τὸ ἐξωτερ. φρ. 1,25).
 ΑΥΡΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ «Ἡ μουσικὴ διὰ τῶν αἰώνων»